JÄÄNMURTAJA

2 / 2006

SKP:n hajaannus

Akateemista marxologiaa

Kolumbian vallankumoustaistelu

Kommunistit ja kansallisuuskysymys

JULKAISUN TOIMITUS

Jäänmurtaja on Marxilais-leniniläisen yhteiskuntatieteen seura ry:n julkaisu. Se on puoluepoliittisesti sitoutumaton tieteellinen julkaisu, jonka tarkoituksena on edistää ideologista työtä kommunistisessa liikkeessä laajentamalla näkökulmia ja herättämällä keskustelua.

Lehden yhteystiedot:

Päätoimittaja: Mikko Kivipuro
Toimittaja: Petri Toikkanen
Nettisivu: www.mlys.net

Osoite: Marxilais-Leniniläinen yhteiskuntatieteen seura ry. / Jäänmurtaja
Postilokero 73
40101 Jyväskylä

Artikkeleita, kuvia, palautetta, ynnä muuta voi lähettää sähköpostitse osoitteeseen:
toimitus@mlys.net

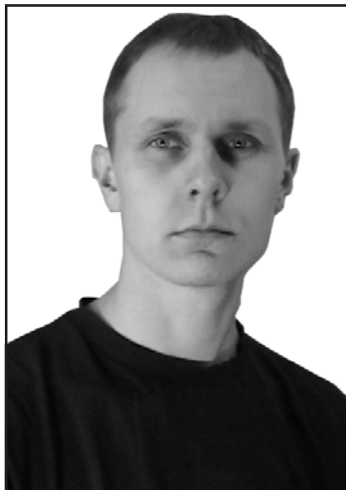
Lehden tilaukset sähköpostitse:
tilaukset@mlys.net

Hinnasto:

Irtonumero:	5 Euroa
Neljän nro tilaus:	20 Euroa
Jäsenyys ja vuoden lehdet:	30 Euroa

SISÄLLYSLUETTELO

PÄÄKIRJOITUS

Mikko Kivipuro,
Päätoimittaja

Kansallistamistunnus ja vallankumous

Joukkoirtisanomiset jatkuvat Suomessa ja tuotantoa siirretään halvemman työvoiman maihin. Viimeisimpänä ja räikeimpänä esimerkkinä on UPM-Kymmenen hiljattainen päätös lakkauttaa Voikkaan tehtaat ja vähentää yli 2500 työntekijää. Työväenliikkeen on turha peräänkuuluttaa talouselämän yhteiskuntavastuuta. Talouselämällä ei sellaista ole. Kyse on kapitalismin lainomaisesta kehityksestä, jota ohjaa voiton tavoittelu. Ei painovoimakaan moraalisaarnoilla kumoudu. Ainoa keino estää irtisanomiset ja säilyttää tuotanto Suomessa on luokkataistelu.

Kommunistien on pidettävä tunnus "luokka luokkaa vastaan" korkealla. Kukaan muu ei nosta joukkojen luokkatietoisuutta kuin kommunistit. Ilman työväenluokan luokkatietoisuutta ei kapitalismista päästä eroon. Kommunistit eivät saa alentaa tunnuksiaan

kansalaisliikkeiden tunnusten tasolle koettaessaan hankkia hyväksyntää. Lenin kutsui sellaista perässähiihtämisen politiikaksi ja se ainoastaan hidastaa luokkatietoisuuden kehittymistä. Jotkut haluavat toimia kansalaisjärjestöissä järjestöaktivisteina ja kommunistisissa järjestöissä kommunisteina. Myös tämä on väärin. Kommunistien on tuotava omistuskysymys, riistokysymys, imperialismin loismaisuus ja luokkataistelu kaikkialla esiin. Retoriikkaa pitää vain käyttää oikein. Asioita tulee käsitellä siten, että kuulijat ymmärtävät mistä on kysymys.

Keskeinen tunnus, jolla luokkien omistus- ja valtasuhteita voi tuoda esiin, ja jota ei ole Suomen kommunistisessa liikkeessä juuri käytetty, on kansallistamiskysymys. Hylätessään tuotantolaitokset Suomessa, kapitalistit osoittavat täydellistä piittaamattomuutta työläisten tarpeista. Kapitalistit eivät myöskään välitä siitä, että tuotantolaitokset, joiden rakentamiseen on käytetty kymmeniä tuhansia työvuosia sekä työläisten hikeä ja verta, seisovat tyhjillään. Kuinka vastaamme tähän? Anelemmeko kapitalisteja säilyttämään tuotannon ja työpaikat Suomessa? Emme! Toivotamme herroille tervemenoa, ja vaadimme tuotannon kansallistamista.

Kansallistamistunnuksen tulisi olla keskeisimpiä tunnuksia kommunisteille. Yksityistämisen vastustaminen ei riitä. Se on puolustustaistelua. On siirryttävä hyökkäyskannalle! On yksiselitteisesti vaadittava kapitalistien hylkäämien tuotantovälineiden kansallistamista! Tietenkään kansallistamistoimet porvarillisen järjestelmän vallitessa eivät lopulta riitä. Lopullinen taistelutunnuksemme olkoon: “Porvarillinen valtionomistus ei riitä. Tarvitsemme työväenluokan valtion!”

Tehtävä ei ole helppo. Tuotanto on Suomessa muuttunut valtavasti ja tuottavilla aloilla suurissa tuotantolaitoksissa

työskentelee enää vähemmistö työväenluokasta. Palvelualojen työntekijöiden luokkatietoisuus on ennätyksellisen alhaalla, ja sen nostaminen vaatii eri teemojen ja kysymysten käsittelyä, kuin perinteisen proletariaatin tietoisuuden kohottaminen.

Herää myös kysymys, onko kehitys johtamassa siihen, ettei täällä tehdä enää lainkaan tuottavaa työtä? Muuttuuko länsimainen yhteiskunta täydelliseksi loiskasvannaiseksi kolmansien maiden raatavaan ruumiiseen? Tuleeko meidän ainoaksi tehtäväksemme tuottaa kapitalisteille mieleistä elämäntapaa: nautintoja, päihtymystä ja aina vain uusia, entistä vahvempia elämyksiä samalla kun planeettamme ekosysteemi tuhoutuu ikuiseen talouskasvuun?

Kommunistien on nähtävä mikä on todellisuus ympärillämme, asetettava niistä johtuvat tehtävät ja ryhdyttävä toimiin epäröimättä. Järjestelmä uskottelee meille, että muutama kunnanvaltuutettu lisää on meille vaalivoitto ja askel eteenpäin. Tämän uskominen olisi itsepetosta. Lenin on todennut, että parlamentaarisella työllä on helpompaa alentaa joukkojen tietoisuutta, kuin nostaa sitä. Kommunistien on tuotava omistuskysymys, riistokysymys, imperialismin loismaisuus ja luokkataistelu esiin myös kuntien valtuustoissa. Silloin se on puhujakoroke, jolla tuodaan kommunistien tunnuksia esiin. Silloin tehdään vallankumouksellista parlamenttityötä.

On aika hylätä illuusiot ja valmistautua taisteluun.

Jäänmurtaja-uutisia:

Seuraavat Jäänmurtajat ilmestyvät 1.9. ja 1.12. Niissä mahdollisesti julkaistavien kirjoitusten on oltava perillä viimeistään 24.7. ja 24.10.

Opintokerhoille alennusta. Opintokerhot ovat iloksemme kiinnostuneet Jäänmurtajasta. Haluamme tukea opiskelua ja myönnämme opintokerhoille 10 % alennuksen, jos lehteä tilataan vähintään viisi kappaletta. Saadakseen alennuksen tilauksen yhteydessä tulee mainita, että lehdet tulevat opintokerhon käyttöön.

Nettisivut uudistuvat. Marxilais-leniniläisen yhteiskuntatieteen seuran (MLYS) verkkosivut uudistuvat alkukesästä. Netissä voi lukea vanhojen Jäänmurtajien artikkeleita. Lukijoiden pyynnöstä niitä voi netissä myös kommentoida ja lähettää niihin vastineita. Kommentit tulee lähettää sähköpostilla osoitteeseen toimitus@mlys.net. Sivuilla on ohjeet, kuinka itse lehteen kirjoitetaan. Sivuston osoite pysyy samana kuin ennenkin: www.mlys.net.

Liity jäseneksi! MLYS:n jäsenet saavat jäsenkortin, jäsenkirjeitä ja muita etuja. Jäsenmaksu (30e) sisältää myös vuoden Jäänmurtajat.

Oikaisu Jäänmurtajan 1/06 artikkeliin *Venezuela ja Bolivaarinen vallankumous***.** Edellisessä Jäänmurtajassa (1/06) oli puutteellisesti merkityt lähteet Venezuelan vallankumousta käsittelevässä jutussa. Kominformin sivuilta oli käytetty erityisesti *Matti Laitisen* ansiokkaita artikkeleita. Ne löytyvät Internetistä osoitteesta http://www.kominf.pp.fi/16index.html. **Pahoittelemme virhettämme.**

Tässä numerossa:

Vallankumous Nyt. Tässä numerossa jatkuu artikkelisarja maailman vallankumouksellisista taisteluista. Vallankumous Nyt -osio käsittelee tällä kertaa Kolumbian tilannetta, eikä Latinalainen Amerikka taida päästää huomiotamme herpaantumaan tulevaisuudessakaan.

Yhtenäisyys palautettava. Yhtenäisyyden palauttaminen kommunistiseen liikkeeseen on myös Jäänmurtajalle keskeinen tavoite. Artikkelisarja Suomen työväenliikkeen historiasta käsittelee tällä kertaa SKP:n hajaannusta vuosina 1969 - 90. Aiheesta kirjoittaa *Heikki Männikkö*, joka toimii Kommunistien liitossa. Sarjaan on pyydetty kirjoituksia muiltakin liikkeessä pitkään mukana olleilta tovereilta myös SKP:sta ja KTP:sta.

Uusia kirjoittajia. Tässä Jäänmurtajassa *Jaakko Tervo* vastaa TA-Tieto Oy:n kirjassa Marxismi ja 2000-luku käytyyn keskusteluun. *Miika Salo* kirjoittaa kansallisuuskysymyksestä.

Kansallisuuskysymys ja internationalismi

Kansallisuuskysymyksen johdonmukainen soveltaminen on yksi keskeisimmistä kysymyksistä kommunistisen liikkeen strategiaa pohdittaessa. Kenties kaikkein johdonmukaisimmin kommunistista suhtautumista kansallisuuskysymykseen on käsitellyt Vladimir Lenin. Hänen tuotannossaan on selkeä linja aina vuoden 1903 kirjoituksesta *"Kansallisuuskysymys ohjelmassamme"* vuoden 1922 joulukuussa saneltuihin muistiinpanoihin *"Kansallisuuksia eli 'autonomisointia' koskevasta kysymyksestä".*[1]

Käsillä olevassa artikkelissa tarkastellaan kansallisuuskysymystä kommunistisesta näkökulmasta. Tarkastelun pohjana ovat erityisesi Leninin imperialismia ja kansallisuuskysymystä käsittelevät teokset. Artikkelissa pyritään myös herättämään ajatuksia kommunistisen liikkeen taktiikan ja strategian suunnittelua varten.

Vladimir Uljanov (Lenin) oli johdonmukainen internationalisti koko poliittisen toimintansa ajan.

Kansallisvaltioiden ja nationalismin synty

"Mitä siis saksalainen poroporvari haluaa? Kotimaassaan hän haluaa olla porvari, riistäjä, mutta maansa ulkopuolella hän ei halua joutua riistetyksi. Hän pullistuu ulospäin 'kansakunnaksi' - -. Porvarilla on, niin paljon kuin yksittäinen porvari taisteleekin toista vastaan, luokkana yhteinen etu, ja tämä yhteisyys, olkoonpa se miten tahansa kääntynyt sisäsuunnassa proletariaattia vastaan, on ulospäin kääntynyt toisten kansakuntien porvareita vastaan. Tätä porvari nimittää kansallisuudekseen."[2]

Kansallisvaltioiden ja nationalismin juuret ovat kapitalistisessa tuotantotavassa. Kapitalistisen talousmuodon kehittyminen lakkautti tuotantovälineiden, omistuksen ja väestön hajanaisuuden ja tämä kehitys jatkuu edelleen. Tuotantotavan aikaansaama yhtenäistäminen ilmenee nationalismina ja nykyaikaisten kansakuntien muodostumisena.

Porvarillisen yhteiskunnan kehitys toi mukanaan kansallisvaltiot ja nationalismin. Aiemminkin oli valtioita, mutta ei varsinaisia kansallisvaltioita. Kansakuntia ja nationalismeja on syntynyt erityisesti porvarillisen yhteiskunnan kehityksen alkuvaiheissa. 1800-luvun Euroopassa muodostui paljon uusia kansallisvaltioita, kuten Italia ja Saksa. Olemassa olevat valtiot esitettiin ja tulkittiin kansakuntien välineinä oman erityisyytensä ilmaisemiseen.

Keskittyneen valtion luominen toi koko valtioalueen sen keskuksen taloudelliseen vaikutuspiiriin. Taloudellinen kasvu, tuottavuuden kasvu, väkiluvun kasvu ja armeijoiden kehittyminen lisäsivät painetta keskitetyn kansallisvaltion luomiseen. Erilliset pienet hallintoyksiköt yhdistettiin kansakunnaksi.[3]

Kapitalistiluokka tarvitsi kansallisvaltion omien etujensa ajamiseen

Kapitalistiluokalle entinen feodalismin ajan valtiokoneisto ei enää kelvannut, vaan kapitalistit täydensivät sitä omia tarpeitaan palvelevaksi: keskitetyksi kansallisvaltioksi. Eri valtioiden välinen kilpailu pakotti myös periferioiden mobilisoimiseen ja niiden kulttuuriseen yhdenmukaistamiseen. Kansakunta mobilisoi väestön paljon aiempaa tehokkaammin.

Kansallisvaltioiden rakentamisessa vedottiin myytteihin ja symboleihin. Ne ovat välttämättömiä kansakunnan muodostamiseksi ja valtion koossapysymiseksi. Tarvitaan yhteiset, historialliset muistot ja myytti yhteisestä alkuperästä. Jo Ranskan vallankumouksessa korostettiin gallialais-roomalaista identiteettiä ja perinnettä, jota ei todellisuudessa juuri ollut. Kansakunnille on luotava elävä menneisyys, johon uudet sukupolvet voivat astua mukaan. Vaikka tuo menneisyys myöhemmin paljastettaisiin myytiksi, se on jo tehnyt tehtävänsä. Se on koonnut yhteisön kansaksi.

Kansallisuuksia ei ole olemassa pysyvinä ilmiöinä. Ne eivät myöskään ole ainoa mahdollinen perusta poliittisille yksiköille. Kansakunnat ovat pitkäaikaisia historiallisia prosesseja. Nykyisessä Euroopassa on 74 kansakuntaa ja 35 valtiota.[4] Jokainen kansakunta ei ole muodostanut valtiota.[5]

Kansallinen itsemääräämisoikeus

Kommunistit tunnustavat kansallisen itsemääräämisoikeuden yhtenä demokraattisista periaatteistaan. Useimmiten kansallinen itsemääräämisoikeus ymmärretään puutteellisesti. Teoksissaan Lenin usein nosti “kansallisesta itsemääräämisoikeudesta” esiin sanan “*oikeus*”. Kommunistit eivät vaadi kansakunnille *itsemääräämistä*, vaan nimenomaan *oikeutta* siihen.

“Kansakuntien itsemääräämisoikeus merkitsee yksinomaan oikeutta olla riippumaton valtiollisessa mielessä, oikeutta erota sortavasta kansakunnasta valtiollisesti. Konkreettisesti tämän valtiollisen demokratian vaatimisen tarkoituksena on täydellinen vapaus harjoittaa agitaatiota eroamisen puolesta ja eroamiskysymyksen ratkaiseminen eroavan kansakunnan keskuudessa suoritettavalla kansanäänestyksellä. Tämä vaatimus ei ole siis lainkaan sama kuin vaatia eroamista, pirstomista, pikkuvaltioiden muodostamista. Se on vain kaikkea kansallisuussortoa vastaan suuntautuvan taistelun johdonmukainen ilmaus. – – Sosialismin päämääränä ei ole ainoastaan tehdä loppua ihmiskunnan pirstoutuneesta pieniksi valtioiksi ja kaikenlaisesta kansakuntien eristyneisyydestä eikä ainoastaan lähentää kansakuntia, vaan myös yhdistää ne.” [6]

Alistetuissa maissa on kannatettava itsemääräämisoikeutta. Alistettujen kansojen vapaustaistelu hajoittaa imperialismia.

Kaikkien kansakuntien proletaarien yhteenliittyminen saattaa joissain tapauksissa myös merkitä kansakuntien irrottautumista toisistaan. Klassinen esimerkki asiasta on Marxin esittämä *"Englannin työväenluokan vapautuksen ennakkoehtona on olemassa olevan pakkounionin – toisin sanoen Irlannin orjuutuksen – muuttaminen tasa-arvoiseksi ja vapaaksi liitoksi, mikäli se on mahdollista, tai Irlannin ja Englannin täydellinen eroaminen, jos se on välttämätöntä."* [7]

Kansallisen itsemääräämisen vaatiminen suuntautuu kansallisuussortoa vastaan. Leninin mukaan proletariaatin kansainvälisen luokkataistelun kannalta *ydinkysymys* on sortavien kansakuntien suhtautuminen sorrettuihin.

"Eri kansakuntien työläisten luokkasolidaarisuus on mahdotonta, ellei tunnusteta eroamisoikeutta." [8]

Kansallisen itsemääräämisoikeuden vaatimus on johdonmukainen demokraattinen periaate. Voittaneen sosialismin on myönnettävä välittömästi itsemääräämisoikeus kaikille sorretuille kansoille.[9] Väestön sympatiat on ehdottomasti otettava huomioon. Tämä on tärkeää jo taktisista syistä. Jos enemmistö jollakin alueella asuvista ihmisistä haluaa asuinseutunsa eroavan jostain suuremmasta kokonaisuudesta, on järkevää ottaa nämä väestön mielipiteet huomioon. Tämä pätee erityisesti sorrettuihin kansakuntiin, kuten vaikkapa kurdeihin tai palestiinalaisiin, mutta myös Suomeen sen suhteessa Euroopan Unioniin.

Suomen ja EU:n tapauksessa ei kuitenkaan ole kyse sortavan ja sorretun kansakunnan suhteesta. Suomea eivät sorra esimerkiksi belgialaiset tai ranskalaiset kapitalistit, vaan suomalaiset kapitalistit sortavat suomalaisia työläisiä siinä missä mitä tahansa muita kansallisuuksia edustavia työläisiä. Suomi on yksi imperialistisista maista. Suomalaiset porvarit sortavat yhdessä muun EU:n porvarien kanssa kaikkia maailman köyhien maiden alistettuja kansakuntia.

Imperialismin keskusalueiden ja periferian proletaarien asema kansallisuuskysymyksessä

Eräs keskeisimmistä asioista kansallisuuskysymystä tarkasteltaessa on *sortavien ja sorrettujen* eli nykyisen imperialismin *keskusalueiden ja periferian* työläisten asema. Sorrettujen ja sortavien kansakuntien työläisten asemassa on selvä ero. Lenin kirjoittaa seuraavasti elokuussa 1916:

"(1) Taloudellisessa suhteessa ero on siinä, että osa sortavien maiden työväenluokasta nauttii muruja siitä ylimääräisestä voitosta, jota sortavien kansakuntien porvarit saavat nylkemällä kaksi nahkaa sorrettujen kansakuntien työläisistä. Taloutta koskevat tiedot osoittavat lisäksi, että sortavien kansakuntien työläisistä tulee prosentuaalisesti enemmän ´mestareita´ kuin sorrettujen kansakuntien työläisistä, että heistä kapuaa prosentuaalisesti enemmän työväenluokan ylimystöön. Tämä on tosiasia. Sortavan kansakunnan työläiset ovat tietyssä mielessä oman

Imperialistisen maan nationalismi tukee imperialismia. Syyskuun 11. 2001 tapahtumia käytetään Yhdysvalloissa tukemaan poliittista taantumusta ja valloitussotia.

porvaristonsa osakumppaneita sen ryövätessä sorretun kansakunnan työläisiä (ja väestöjoukkoja).

(2) Poliittisessa suhteessa ero on siinä, että sorrettujen kansakuntien työläisiin verraten sortavien kansakuntien työläiset ovat useilla poliittisen elämän aloilla etuoikeutetussa asemassa.

(3) *Aatteellisessa eli henkisessä suhteessa ero on siinä, että niin koulu kuin elämäkin kasvattavat sortavien kansakuntien työläisiä sorrettujen kansakuntien työläisiin kohdistuvan halveksimisen ja yliolkaisen suhtautumisen hengessä."* [10]

Leninin mukaan imperialististen kansakuntien kommunistien tulee vaatia itsemääräämisoikeutta sorretuille kansakunnille. Hänen mukaansa itsemääräämisoikeutta sorretuille tulee puolustaa paitsi "normaaleina" aikoina legaalisessa, myös erityisesti sota-aikana ja illegaalisessa lehdistössä. Sorrettujen kansakuntien kommunistien tulee puolestaan vaatia sorretun ja sortavan kansakunnan työläisten mitä täydellisintä, mm. organisatorista *yhteensulautumista.* [11]

"Työläisellä ei ole isänmaata"

"'Työläisellä ei ole isänmaata' – se merkitsee, että (á) hänen taloudellinen asemansa (le salariat) ei ole kansallinen, vaan kansainvälinen; (â) hänen luokkavihollisensa on kansainvälinen; (ã) hänen vapautumisehtonsa samoin; (ä) työläisten kansainvälinen yhtenäisyys on tärkeämpi kuin kansallinen." [12]

Kaikkien ns. kehittyneiden kapitalististen maiden ja varsinkin suurvaltojen kommunistien tulee noudattaa myös periaatetta "työläisillä ei ole isänmaata" – kuitenkaan kieltämättä sorrettujen kansakuntien kansallisen vapaustaistelun merkitystä. Leninin mukaan minkään maan kommunistien ei tule kannattaa minään ihanteena federaatioperiaatetta tai pikkuvaltioiden muodostamista,

vaan kansakuntien kaikinpuolista lähentymistä. Kommunistit eivät pidä kansakuntiin kohdistuvaa väkivaltaa oikeutettuna, vaan kannattavat aina eri kansakuntien työläisten yhdistämistä. Me olemme imperialismin väkivaltaa vastaan, kansakuntien rauhanomaisen yhteenliittymisen puolesta.[13]

*"Kysymys ei ole **kansakuntien** intresseistä, vaan eri kansakuntien **t y ö l ä i s t e n** veljeyden, solidaarisuuden intresseistä. Emme pidä kiinni olemassa olevista valtioiden rajoista. Me emme vaadi joka suhteessa ja aina 'kansallisvaltioiden itsenäisyyttä' – – Me asetamme etualalle työläisten luokkataistelun intressit valtioiden rajojen kaikissa mahdollisissa **m u u t o k s i s s a**."* [14]

Kommunistien suhtautuminen sotiin riippuu siitä, mitä on parasta yhteiskunnalliselle edistykselle. Sodat loppuvat vasta kun työväenluokka on ottanut vallan. Muuten ei sodista päästä eroon. Meidän on päästävä eroon myös kapitalistiluokkaa hyödyttävästä "rauhasta", jonka aikana erityisesti alikehittyneiden maiden kansoja ja luontoa hyväksikäytetään rajusti.[15] Tämä ns. rauha tappaa enemmän tai vähemmän hitaasti kaiken elämän maapallolta.

Kansallisuuskysymys ja proletariaatin edut

Vuonna 1864 Kansainvälisen työväenliiton perustamismanifestissa kirjoitettiin, että *"kokemus on osoittanut, että rangaistuksena yliolkaisesta suhtautumisesta siihen veljelliseen liittoon, joka pitää olla eri maiden työläisten välillä ja jonka pitää innostaa työläisiä vapaustaistelussa pitämään lujasti toistensa puolta, on oleva heidän hajanaisten ponnistusten yleinen raukeaminen."* [16]

Kommunistit erotukseksi muista työväenpuolueista korostavat ja pitävät esillä kansallisissa kamppailuissa koko proletariaatin

yhteisiä etuja.[17] Nationalismi on *aina* joko porvarillista tai pikkuporvarillista. Proletariaattia hyödyttävää nationalismia ei ole olemassa.

Kansallinen rajoittuneisuus eristää työväen taistelut toisistaan. Eri kansallisuuksien väliset taistelut ja skismat jarruttavat työläisten liittoutumista. Tämä jarruttaa työläisten yhteistä vapautumista. Työläisten poliittinen valta on laajassa mitassa mahdotonta ilman kansainvälistä yhteistoimintaa. Imperialismin keskusalueiden ja periferian kommunistien tulee toimia yhdessä, yhteisen päämäärän saavuttamiseksi.

Kansallisuuskysymys ja proletariaatin diktatuuri

Nykyinen imperialismi on kehittynyt siten, että ratkaiseva isku sille voidaan suorittaa alkaen sen periferiasta. Imperialististen maiden materiaaliset olosuhteet ja massiivinen ideologinen sekä sotilaallinen valtakoneisto pitävät työläiset täällä sen verran passiivisina, että ilman suurta kriisitilannetta on vaikeaa kuvitella laajamittaista vallankumouksellista liikettä.

Jo Marx kirjoitti aikoinaan päätyneensä *“siihen tulokseen, että ratkaisevaa iskua Englannin valtaapitäviä luokkia vastaan (ja se on ratkaiseva koko maailman kannalta) ei voida suorittaa Englannissa, vaan ainoastaan Irlannissa”*.[18] Irlanti oli tuolloin vielä kokonaisuudessaan siirtomaasuhteessa Englantiin.

Ratkaiseva isku imperialismille voidaan suorittaa siis *alkaen* alikehittyneistä maista. Nyt nepalilaisten tovereiden suunnitelmat Nepalin vallankumouksen kautta tukialueen muodostamisesta Etelä-Aasian vallankumoukselle, josta vuorostaan muodostuisi tukialue maailmanvallankumoukselle, tuntuvat perustelluilta. Tämän artikkelin kirjoitushetkellä, huhtikuussa 2006, Nepalissa eletään jännittäviä ja kireitä aikoja. Näyttää siltä, että feodaalisen monarkian aika on vihdoin ohi, ja uusi kansan demokratia on nousussa.

Me imperialististen maiden kommunistit emme voi

toiminnassamme rajoittua vain antamaan tukeamme alikehittyneiden maiden kuten Nepalin vapaustaisteluille ja vallankumouksille. Emme voi tyytyä odottamaan imperialismin seuraavaa suurta kriisiä vain siihen varustautuen. Meidän on myös itse *aktiivisesti toimittava* imperialismin hävittämiseksi ja proletariaatin diktatuurin pystyttämiseksi. Tähän tehtävään ei ole vielä olemassa kommunistisessa liikkeessä yhteisesti hyväksyttyä, yksiselitteistä ja selkeää strategista ja taktista linjaa. Keskustelua kuitenkin onneksi jo käydään.

Belgian työväenpuolue ja Euroopan Unionin murskaaminen

Eräs puheenvuoro Euroopan kommunistisen liikkeen tehtävistä on Belgian työväenpuolueen seitsemännessä edustajakokouksessaan neljä vuotta sitten hyväksymä asiakirja *"For a Socialist Europe in a World Liberated from Imperialism – Theses on Europe"* [19].

Belgialaisten tovereiden mukaan kamppailun sosialismin hyväksi tulee olla Euroopan mantereen laajuista. Euroopan kapitalistiluokka on jo yhtynyt, myös vallankumouksellisen työväenluokan tulee yhdistyä Euroopan tasolla. BTP:n edustajakokouksen mukaan vain työläisten käsissä olevalla Euroopan valtiokoneistolla voidaan murskata eurooppalaisten imperialististen monopolien valta ja puolustaa työläisten ja maailman kansojen etuja.

Euroopan työväenluokan on pakkoluovutettava monopolit ilman kapitalisteille annettavaa korvausta. Rikkaudet on palautettava työläisille ja sosialistinen tuotanto on järjestettävä. Työväenluokan tulee itsenäisesti määrittää oma strategiansa ja politiikkansa. EU:n vastustaminen on ohjattava kaikkien EU:n instituutioiden tuhoamiseen ja niiden korvaamiseen työläisille sopivilla, työläisten omilla hallintoelimillä. EU:lle ei pidä antaa minkäänlaista tukea sillä verukkeella, että se toimisi muka vastavoimana Yhdysvalloille. Kommu-nistien ei myöskään pidä harhautua kuvittelemaan, että

EU:ta voitaisiin vähittäisillä muutoksilla muuttaa "sosiaaliseksi" Euroopaksi. Reformismi on kerta kaikkiaan hylättävä vanhentuneena ja toimimattomana.

Raha ei tunne kansallisia rajoja. Kapitalistiluokka pääomineen on järjestäytynyt maailmanlaajuisesti.

Belgian työväenpuolue jatkaa asiakirjassaan, että strategia palaamisesta takaisin kansallisvaltion puitteisiin, jotta "heikennettäisiin EU:ta", on myös hylättävä. Kansojen taistelu rakenteilla olevaa imperialistista liittovaltiota vastaan on oikeutettua. Kuitenkin työväenluokan etujen mukaista olisi tähdätä Euroopan ylärakenteen kumoamiseen, eikä rajoittua kamppailemaan vain kansallisten rajojen puitteissa. On kehitettävä ja syvennettävä EU:n sisäisiä ristiriitoja tähtäimenä Euroopan laajuinen vallankumous.

Leninin sanoin *"tehtävä on valmistella **maailman proletaarista vallankumousta, koska vain** se on pelastuksena yleismaailmallisen teurastuksen kauhuilta. Minun ei ole ajateltava asiaa "oman" maani kannalta (sillä siten ajattelee kurja, tylsäpäinen nationalistinen pikkuporvari, joka ei ymmärrä olevansa imperialistisen porvariston leikkikalu), vaan siltä kannalta, miten **minä osallistun** maailman proletaarisen vallankumouksen valmisteluun, propagointiin, jouduttamiseen.*

Juuri sitä on internationalismi, sellainen on internationalistin, vallankumouksellisen, todellisen sosialistin tehtävä." [20]

Miika Salo

Viitteet

[1] Lenin. Teokset. 3. osa, 438-447 ja 36. osa, 583-589. Lukijan kannattaa tutustua erityisesti Leninin Teosten osiin 20-23, joihin sisältyvät kaikkein syvällisimmät kansallisuuskysymystä käsittelevät kirjoitukset, kuten “Arvostelevia huomautuksia kansallisuuskysymyksestä”, “Kansakuntien itsemääräämisoikeudesta”, “Sosialistinen vallankumous ja kansakuntien itsemääräämisoikeus” ja “Itsemääräämisestä käydyn väittelyn yhteenvetoa”. Mainitut kirjoitukset löytyvät kokonaisuudessaan myös Edistyksen julkaisemasta kokoelmasta *V .I. Lenin. Kansallisuuspolitiikan ja proletaarisen internationalismin ongelmia (Moskova – Petroskoi).* Leninin ajatuksia aiheesta voi selvittää pidemmälle myös tutkimalla Leninin laajoja “Imperialismi-vihkoja” (Teosten 39. osa. Katso erityisesti niteen loppuosan muistiinpanot).
[2] Marx-Engels 1978-1979. 1. osa, 329-330.
[3] Lisätietoja kansallisvaltioista tiiviissä muodossa ks. Roine – Melin 2004. 7. luku (Politiikka ja valtio), kohta “Huomautus kansallisvaltiosta”. <http://www.uta.fi/tyt/avoin/verkko-opinnot/sosiologia/luku7.html>
[4] Ks. viite 3.
[5] Kansakunnista ja nationalismista ks. Geller 1983 ja Smith 1998. Gellerin mukaan maailmassa puhutaan noin 8000 eri kieltä, 800 eri nationalismia, mutta valtioita on vain noin 200. Kaikki maailman kieliryhmät eivät ole muodostaneet kansakuntia, eivätkä kaikki olemassaolevat nationalismit ole “toteutuneet” kansallisvaltioina.
[6] Lenin, Teokset. 22. osa, 138-139.
[7] Marx-Engels 1973. 2. osa, 156-157.
[8] Lenin, Teokset. 39. osa, 733.
[9] Lenin, Teokset. 22. osa, 135.
[10] Lenin, Teokset. 23. osa, 46-47.
[11] Lenin, Teokset. 22. osa, 140.
[12] Lenin, Teokset. 35. osa, 213.
[13] Lenin, Teokset. 39. osa, 730-732.
[14] Lenin, Teokset. 39. osa, 732-733.
[15] Marxisti-leninistin perusvihko, 47.
[16] Marx-Engels 1973. 2. osa, 11.
[17] Marx-Engels 1998, 52.
[18] Marx-Engels 1976, 232.
[19] Belgian työväenpuolueen 7. edustajakokous 2002. Ks. erityisesti kohta “II. The struggle for socialism must take place at the level of the European continent” sekä “V. Reject the strategy of falling back on the nation as

a means of weakening the European Union". Btp:n asiakirjat tai linjaukset eivät ole täydellisiä (tai edes täydellisen johdonmukaisia omalla linjallaan), mutta ne herättävät paljon ajatuksia ja ravistelevat omia luutuneita käsityksiä. Kannattaa tutustua laajemminkin Btp:een, ks. Internet-sivut http://www.btp.be/.

Lähteet

Belgian työväenpuolueen 7. edustajakokous 2002. For a Socialist Europe in a World Liberated from Imperialism – Theses on Europe. <http:/ / www.wpb.be/congress/europe.pdf>

Gellner, Ernest 1983. Nations and Nationalism. Oxford: Blackwell.

Lenin, V. I. 1953-1970. Teokset. 45 osaa. Petroskoi: Karjalais-suomalaisen snt:n valtion kustannusliike, Petroskoi: Karjalan asnt:n valtion kustannusliike, Moskova: Vieraskielisen kirjallisuuden kustannusliike, Moskova – Petroskoi: Edistys.

Lenin, V. I. 1975. Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky. Moskova: Edistys.

Marxisti-leninistin perusvihko. 2006. Tampere: Komnl – Sosialismi.net.

Marx, Karl – Engels, Friedrich 1976. Kirjeitä. Moskova: Edistys.

Marx, Karl – Engels, Friedrich 1998. Kommunistinen manifesti. Jyväskylä: Vastapaino.

Marx, Karl – Engels, Friedrich 1973. Valitut teokset. 3 osaa. Moskova: Edistys.

Marx, Karl – Engels, Friedrich 1978-1979. Valitut teokset. 6 osaa. Moskova: Edistys.

Roine, Mira – Melin, Harri 2004. Sosiologian peruskurssi. <http://www.uta.fi/tyt/avoin/verkko-opinnot/sosiologia/>

Smith, Anthony D. 1998. Nationalism and Modernism. A critical survey of recent theories of nations and nationalism. London – New York: Routledge.

Kuvalähteet: 1, Rebell. 2, Commonwealth studies. 3, Mark Johnson. 4, www.fenews.com.

Marxismin akateeminen nousu ja proletaarinen vallankumous

Vuonna 2001 ilmestyneessä kirjassa Marxismi ja 2000 –luku (TA-Tieto Oy) oli kymmenen muun artikkelin joukossa Timo Kallisen kirjoitus "Onko harmaata kaikki teoria?". Artikkelin ensisijainen tarkastelun kohde oli marxilaisuuden aseman kehitys akateemisessa maailmassa Neuvostoliiton kaatumisen jälkeen. Sen lisäksi siinä esitettiin kirjoittajan henkilökohtaisia näkemyksiä marxismin nimeen vannovan liikkeen yleisemmistä strategisista kysymyksistä ja näköaloista. Artikkelin pääsanomana on se, että 1990-luvun akateemisen pimeyden on 2000 –luvulle tultaessa pikkuhiljaa voittamassa jonkinlainen uusi marxilaisuuden renessanssi. Kallinen kirjoittaa:

"Kymmenen vuotta sitten, 1990-luvun alussa, näyttivät maailman sosialismin näköalat todella synkiltä. Neuvostoliitto, maailman johtava sosialistinen maa oli hajonnut ja sen yhteiskuntajärjestelmä romahtanut. Tapahtuman myötä mureni koko itäblokki, joka oli uhmakkaaana seissyt lähes puoli vuosisataa kapitalistisen lännen haastajana, samoin Varsovan liitto, Naton vastavoima. Tuolloin tuskin Suomestakaan löytyi kovin suurta joukkoa ihmisiä, jotka olisivat jaksaneet uskoa sosialismin mahdollisuuksiin edes kaukaisessa tulevaisuudessa. Tämä koski etenkin niitä, jotka samaistivat niin sanotun reaalisosialismin ja marxismin." (1)

On totta, että Neuvostoliiton ja sen liittolaismaiden poliittinen romahdus oli suuri moraalinen isku maailman kommunististen puolueiden enemmistölle, proletariaatille ja kansoille, sekä varsin konkreettinen katastrofi kyseisten maiden työläisille. Mutta Neuvostoliitto ja itäblokki eivät romahtamistaan edeltäneessä vaiheessaan enää olleet sosialistisia maita.

Porvarillinen vastavallankumous, joka siis on “sosialismin rakentamisen” vastakohta, oli käynnistynyt Neuvostoliitossa ja useimmissa kansandemokratioissa jo 1950-luvulla. Jugoslaviassa tämä oli alkanut jo aikaisemmin. Porvarilliset luokkavoimat muodostuivat pääasiassa kotikutoisesti ja yhteiskunnan perusta oli valmis siirtymään tavanomaiseen kapitalismiin. Tarvittiin enää vain tuotantovoimien ja tuotantotavan “kehityksestä” jälkeen jääneen poliittisen päällysrakennelman romahduttaminen. Muissa revisionistisissa maissa, kuten Kiinassa, on onnistuttu lähestymään tavanomaisen kapitalismin tilaa aiheuttamatta yhtä laajaa poliittista kriisiä.

Vaikkei Kallinen kaatuneen Neuvostoliiton sosialistisuutta kiistäkään, ei hän sitä varsinaisesti puolustelekaan. Tässä suhteessa brezhneviläiset ja ortodoksitrotskilaiset ovat johdonmukaisempia; jos jokin maa on sosialistinen, olkoonkin vaikka “vääristynyt työväenvaltio”, sitä on puolustettava viimeiseen saakka. Marxilais-leniniläinen, anti-revisionistinen kommunisti taas näkee kaatuneessa Neuvostoliitossa tiettyjä puolustettavia puolia, vaikkei yhteiskuntajärjestelmää sosialistisena pitäisikään. Tällaista asennetta voisi verrata asennoitumista “hyvinvointivaltioon”.

Kallisen edustama asenne on häilyvämpi. Mielestäni tämän taustalla on pohjimmiltaan idealistinen ja subjektivistinen asennoituminen sosialismiin. Tällöin ajatellaan, että olisi joitakin enemmän tai vähemmän ihanteellisia sosialismin malleja. Tällöin voi kukin melko mielivaltaisesti valita taisteluasemansa kapitalismin ja sosialismin välisellä rintamalinjalla. Voidaan valita vaikkapa sellainen taso, josta katsottuna nähdään kokonaisen sosialistiseksi tunnustetun leirin romahtamisessa jopa myönteisiä seurauksia. Tästä lisää myöhemmin.

Reaalisosialismin ja marxismin rinnastamisesta

Edellä lainatun kohdan lopussa Kallinen epäilemättä viittaa brezhneviläisiin (“*jotka samaistivat niin sanotun reaalisosialismin ja marxismin*”). Hän tekee sen tavalla, joka todellisuudessa kertoo vähemmän viittauksen kohteista kuin viittauksen itsensä sisältämästä marxismin korvaamisesta utopismilla.

Reaalisosialismi on käsite, joka tarkoittaa olemassa olevaa sosialistista yhteiskuntaa, erotuksena sosialismista aatteena. Sitä käytettiin poliittisista ja ideologisista tarkoitusperistä käsin, lähinnä Neuvostoliittoon ja revisionistijohtoisiin Itä-Euroopan maihin liimattuna laatuleimana. Marxismi taas on dialektis-materialistiseen filosofiaan pohjaava teoreettinen suuntaus, tieteellisenä sosialisminakin tunnettu työväenluokan maailmankatsomus.

Kyseessä ovat siis täysin eri kategorian käsitteet: yhteiskuntajärjestelmä ja aate. Miten ne siis voisi samaistaa? Itse asiassa brezhneviläiset eivät samaista niitä. Sen sijaan lukuisat akateemiset marxilaiset samaistavat marxismin ja sen mitä sitten sattuvatkin pitämään ihanneyhteiskuntanaan. Marxismi on tiedettä, ei ihanneyhteiskunnan kaava, eikä savuverho henkilökohtaisille mieltymyksille. Vaikka onkin lukuisia huomion ansaitsevia reaalisosialismin kaatumiseen johtaneita syitä, ei todellisuuden ja utopian vastaamattomuus (eli tässä reaalisosialismin ja marxismin samaistaminen) kuulu niihin.

Geopolitiikkaa luokkakannan tilalle

Nykyään varsin yleiseksi virheeksi marxismin ja kommunismin eri suuntauksiin lukeutuvien keskuudessa on noussut eräänlaisen geopolitiikan korottaminen luokkataistelun edelle. Myös Kallisen Neuvostoliitolle antama tunnustus (“*kapitalistisen lännen haastaja*”, “*Naton vastavoima*” jne.) lähtee geopolitiikan

kaltaisista lähtökohdista. Geopolitiikalla tarkoitan tässä yhteydessä sellaista ajattelua, jossa karttapallo pyörii luokkataistelun käsitteitä vinhemmin. Kun reaalisosialismi ei vastaa ihannetta, mutta Neuvostoliiton leirin sosialistisuutta ei myöskään kiistetä, ainoaksi vaihtoehdoksi jää tällainen geopolitiikka.

Kallisen artikkeli, vaikka ei olekaan mitenkään erityisesti geopolitiikan riivaama, antaa silti aiheen ja tilaisuuden muutaman huomion tekemiseen. Geopolitiikan asettaminen luokkataistelun yläpuolelle on vaara, jota ei ole varaa jättää huomiotta. Geopolitiikan suuntaan poikkeaminen johtaa hyvinkin erityyppisiin opportunismin lajeihin. Toisaalta voidaan päätyä “vasemmalle”, eli tukea kritiikittömästi mitä tahansa imperialismin kanssa väliaikaisesti konfliktiin ajautunutta valtaapitävää klikkiä (esim. Iranin islamistinen hallitus), tai jopa tukemaan heikompaa taantumuksellista valtiota voimakkaampia vastaan (esim. Venäjä vs. NATO).

Toisaalta voidaan yhtä hyvin päätyä “oikealle”, jos ei nyt avoimesti tukemaan imperialismia, ainakin sovittelevalle kannalle suhteessa siihen. Kulttuurelli vasemmistoliberaali, joka nykyään tapaa kutsua itseään myös marxilaiseksi, voi ainakin häveliäästi asettaa toiveita “Euroopan yhdentymiselle”. Siis länsieurooppalaisen imperialismin voimistumiselle, vastavoimana yhdysvaltalaiselle imperialismille ja sen edustamalle pappispimitykselle.

Akateemista marxilaisuutta vai marxologiaa?

Kallinen kuvaa marxilaisuuden uutta akateemista nousua seuraavin sanoin:

“Jos 1990-luvun alun Suomessa koettivat kiinnostusta marxilaisuuteen pitää yllä lähinnä vain kommunistit, niin vuosikymmenen lopulla ja 2000-luvun alussa on tilanne jo hyvin erilainen.”

Kallinen mainitsee Suomen Karl Marx -seuran ja sen epäpoliittisen luonteen, mihin tiivistyy tämän hyvin alkaneen renessanssin olemus. Kallisen kuvaus tapahtuneesta kehityksestä ei ole väärä, mutta on puutteellinen ja taipuvainen väärään optimismiin. En sano tätä vuoden 2006 jälkiviisaudella, vaan Kallisen kuvaaman ajanjakson todellisuuden perusteella. Tilanne on vieläkin pitkälti sama kuin viisi vuotta sitten.

1990-luku oli Suomessa ja muissa ns. länsimaissa mitä synkimmän anti-kommunistisen hyökkäyksen aikaa. Hyökkäys ei ole heikentynyt, vaan ainoastaan vakiintunut osaksi arkea. Anti-kommunismin kauhukirjallisuudesta on tullut osa porvarillista kansantarustoa, jonka syytelistan tai ainakin sen hengen oletetaan kaikkien asiaan paneutumattomienkin omaksuneen. Vähän väliä alkaa EU:ssakin jo esiintyä pyrkimyksiä anti-kommunismin hakkaamisesta lain kiveen. Miten kaikki tämä sopii “marxilaisuuden nousuun” porvarillisen ideologian läpitunkemassa akateemisessa maailmassa?

Vastaus voi yllättää – antikommunismin ja marxilaisuuden akateeminen nousu eivät ole kaksi perinpohjaisesti vastakkaista ilmiötä. Niissä eivät ollennoidu kahden luokan tai niiden intressien yhteentörmäys ideologisella tasolla. Marxilaisuuden akateeminen nousu on tietysti kaiken kaikkiaan positiivinen ilmiö, siis tilaisuus johon tulee tarttua. Mutta tämä nousu ei sittenkään ole niinkään marxilaisuuden nousua tutkimuksen suuntauksena, vaan enemmän sen nousua tutkimuksen kohteena.

Rehellisyyden nimessä on tunnustettava, että nousu on voittopuolisesti marxologian eikä taistelevan marxismin nousua. Samalla kun tunnustetaan kehityksen tuomat mahdollisuudet, on tehtävä ero marxologian ja marxismin välillä. Jokainen marxilaisuutta vakavasti ja vilpittömästi tutkiva, edes siihen myönteisesti suhtautuva, ei ole välttämättä marxilainen. Marxilaisuus on epäilemättä kiinnostava tutkimuksen kohde, jonka tutkiminen on länsimaissa vapautunut. Suuresti siitä johtuen, ettei marxilaisuus täällä näyttäydy proletariaatissa ruumiillistuneena uhkana.

“Marxilaisuuden renessanssi”

Objektiivisesti katsoen antikommunismi ja marxologia ovat sopusoinnussa, varsinkin Yhdysvaltain johtaman imperialismin voitettua kylmän sotansa. Samalla kun antikommunismi julistaa marxilaisuuden käytäntöön soveltamisen rikolliseksi, liberaalit akateemikot latistavat sen tutkimuskohteeksi tai vähintään rajaavat sen soveltamista luokkataistelun kannalta toissijaisiin kohteisiin. Tästä Kallinen kirjoittaa:

“Tämä (huippusijoittajien julkituotu perehtyminen Marxiin) viittaa erääseen neuvostososialismin jälkeiseen piirteeseen, jota on pidettävä hyvin myönteisenä. Itäblokin romahtaminen tavallaan vapautti marxismin ylimääräisistä poliittisista paineista. Kun kylmän sodan tulehtunut tilanne ei ole enää ollut painostamassa marxilaisuuden kannattajia ja vastustajia dogmaattisiin, päivän politiikan sanelemiin asenteisiin, on marxismin moninaiselle kehitykselle avautunut uuden renessanssin näköalat.”

Tämä ei ole marxilaisuuden etenemistä, sillä marxilaisuus ei voi edetä minkään poliittisen lientymisen kautta eikä ainakaan työväenliikkeen perääntyessä. Kuten Kallinen itse sanoo, reaalisosialismin romahtaminen vapautti marxismin poliittisista paineista. Juuri niin. Marxismi vääristelmineen on Suomen ja useimpien imperialismin keskusmaiden työväenliikkeessä ajettu marginaaliin. Kun se ei pane liikkeelle ja ohjaa työväenluokkaa, se on “vapautunut” osaksi länsimaisen sivilisaation yhteistä aarreaittaa.

Samalla tavalla kuin marxilaiset voivat käyttää hyväkseen porvarillisten tiedemiesten tutkimuksia, voivat kapitalistit palvelusväkineen käyttää marxilaisuutta hyväkseen – kunhan se on ensin siistitty “ylimääräisistä poliittisista paineista”. Tämä ei ole mahdollista missään, missä marxilaisuus proletaarisen

maailmankatsomuksen johdonmukaisimpana muotona elää voimakkaana työväenluokan keskuudessa.

Marxilaisuuden tilaa voitaisiin tarkastella edes sen verran poliittisin kriteerein, että marxilaisuuden asemaa arvioidaan lähtökohtaisesti luokkataistelun näkökulmasta. Tarkastelemalla marxilaisuuden vaikutusta proletariaatin keskuudessa, ei ainakaan imperialismin keskusalueilla voida vakavasti puhua mistään renessanssista.

Revisionismin vastainen taistelu “unohtui”

Tämä akateeminen nousu voi optimistisimminkin silmin olla korkeintaan ristiriitainen ilmiö. Jos vähätellään marxilaisuuden yleisellä maaperällä operoivaa porvarillista ideologiaa, siis revisionismia, on taistelu hävitty jo ennen sen alkamista. Marxin ja Engelsin alkuunpanema ja pitkälle kehittämä tieteellisen sosialismin teoria, vallankumouksellisen työväenluokan tieteellinen maailmankatsomus ei syntynyt sattumalta tai historian oikusta. Historian oikkua on korkeintaan se, että kahdella ihmisellä, Marxilla ja Engelsillä, oli niin suuri panos perustavanlaatuisessa teoreettisessa työssä ja että siihen pohjaavaa suuntausta näin ollen nimitetään marxismiksi.

Aivan samoin myös leninismissä, tieteellisen sosialismin imperialismin ja proletaarisen vallankumouksen kauden vaiheessa, on kyse - ei Leninin - vaan imperialismin erityispiirteistä. Hyvä näin. Marxismi-leninismiä ei siten voida millään silmänkääntötempuilla tai psykologisilla operaatioilla hävittää. Tämän voi ainakin vastavallankumouksen parhaimpien voimien olettaa ymmärtävän.

Aineellisen asemansa vuoksi potentiaalisesti vallankumouksellinen työväenluokka, proletariaatti, on maailman nopeimmin kasvava luokka, vaikka sen joukkomassa ei suhteellisesti ottaen keskitykään imperialismin muurien sisäpuolelle. Proletaarinen maailmankatsomus vetää proletariaattia puoleensa, eikä

niiden kohtaamista voida otollisimmissakaan oloissa täydellisesti estää. Sen sijaan porvariston pelastusarmeija revisionisteineen ja vasemmistoliberaaleineen voi tarjoilla nälkäisille ideologista hernekeittoa. Lenin kirjoitti teoksessaan Valtio ja vallankumous:

“Marxin opille tapahtuu nykyään samaa mitä historiassa on monta kertaa tapahtunut vallankumouksellisten ajattelijain ja sorrettujen luokkien vapaustaistelun johtajain opeille. Suurten vallankumousmiesten eläessä sortajaluokat ovat maksaneet heille alituisella vainoamisella, ovat ottaneet heidän oppinsa vastaan raivokkaalla kiukulla, hurjalla vihalla, hillittömällä valheen ja parjauksen ryöpyllä. Heidän kuoltuaan heistä yritetään tehdä vaarattomia pyhäinkuvia, yritetään niin sanoaksemme julistaa heidät pyhimyksiksi, myöntää heidän nimelleen jonkinlainen kunnia sorrettujen luokkien “lohdutukseksi” ja petkuttamiseksi ja riistää vallankumoukselliselta opilta sen sisällys, tylsistyttää sen vallankumouksellista kärkeä, mataloittaa tätä oppia. Tällaisessa marxilaisuuden ´muokkauksessa’ yhtyvät nykyään porvaristo ja työväenliikkeessä olevat opportunistit. Opin vallankumouksellinen puoli, sen vallankumouksellinen henki unohdetaan, työnnetään syrjään ja vääristellään. Etualalle vedetään ja ylistetään sellaista, mikä on tai näyttää olevan otollista porvaristolle. Kaikki sosialishovinistit ovat nykyään ‘marxilaisia’, leikki pois!” (3)

Sosialishovinisteihin viittaaminen tietysti kertoo kirjoituksen taustalla myllänneestä imperialistisesta maailmansodasta ja toisen internationaalin vararikosta. Nykyistä menoa seuratessa ei kuitenkaan tarvitse harjoittaa ylihistoriallista analogisointia, jotta nämä Leninin sanat alkaisivat kaikua alitajunnassa. Se ei marxisti-leninistille ole oire nostalgiasta. Se on terveen vaiston varoitus vallankumouksellisia marxilaisia vaanivasta vaarasta, joka uhkaa palauttaa heidän ja opportunismin välille yhtenäisyyden – aloittaen akateemiselta tasolta.

Kallisen artikkeli antaa aiheen puuttua erääseen akateemista marxilaisuutta rasittavaan piirteeseen, nimittäin tahtoen tai tahtomattaan tulee hänkin työntäneeksi ns. antistalinismin troijanhevosta:

Antistalinismin Troijan hevonen

“Neuvostomarxismi oli lähinnä marxismi-leninismiä, johon tärkeiltä osin oli stalinismi jättänyt, myöhemmistä irtaantumispyrkimyksistä huolimatta, syvän jäljen. Nyt voidaan jo selvästi nähdä, että Neuvostoliiton romahtaminen ei suinkaan merkinnyt marxismin romahtamista, vaan vain sen stalinistisen mallin hautautumista historiaan.”

Mitä sitten on tämä paljon puhuttu “stalinismi”? Havainnoista päätellen jotakuinkin kaikki Neuvostoliiton kielteiset tai kielteisiksi katsotut piirteet, jopa Stalinin kautta seurannut kapitalismin palauttamisen kausi, niputtuvat “stalinismi” –nimikkeen alle. Termin kaksi toisinaan yhteen kietoutuvaa historiallista juurta ovat trotskilainen ja porvarillinen. Tässä tapauksessa “myöhemmät irtaantumispyrkimykset” viittaisi porvarilliseen ja “vain stalinistisen mallin historiaan hautautuminen” trotskilaiseen.

Stalinismi -nimitys on kätevä vekotin, jota on kehitystarkoitustaan vastaavasti säästämättä käytetty sekä todellisen maailman sosialistisia projekteja, että itse marxismi-leninismiä vastaan. Troijan hevosesta se käy silloin, kun halutaan vastustaa Leninin tai jo Marxin ja Engelsin kannattamia katsomuksia, mutta ei kuitenkaan haluta julkisesti kajota näiden auktoriteettiin. Tällaisia vastustuksen kohteita voivat olla esim. proletariaatin diktatuurin periaate, valtionomistus sosialismin perustana, sosialismin rakentaminen yhdessä tai muutamassa maassa jne. Voidaan hyökätä marxismi-leninismiä vastaan arvostelematta itse teoriaa, olisihan sellaisen arvostelun vaatiminen perin ahdasmielistä, sanalla sanoen “stalinismia”!

Tätä esimerkkiä "antistalinismin" ilmiöstä ja porvariston ja opportunismin muutoinkin sattuvaa yhteen käymistä sopii pohtia ankaramminkin. Yhteen käyminen on sattuvaa tietysti vain subjektiiviselta kannalta. Eikä aina siltäkään, sillä sekä porvarillisen ideologian että sitä työväenliikkeessä edustavan opportunismin taustalla ovat tietyt aineelliset olosuhteet.

Ympäri käydään, yhteen tullaan. Revisionismin silmästä silmään kohtaamista vältellään tutuilla pluralismiperusteilla. Ei haluta sanoa, että pelätty ideologian tasolla käytävä revisionismin vastainen luokkataistelu voidaan "Marx-renessanssin" yhteydessä väistää vain luovuttamalla revisionismille sen marxilaisuuden yleiseltä maaperältä hakema tila: esimerkiksi juuri antamalla ymmärtää että stalinismi –termillä olisi jotain analyyttistä arvoa. Tämänkaltaiset perääntymiset merkitsevät aina perääntymistä porvariston edessä, jonka ideologinen agentti revisionismi on.

Globalisaatio ja imperialismi

Neuvostoliiton traumoista vapaamielisyyden ja moninaisuuden hengessä toipuva marxilaisuus on hukassa armollisenkin kritiikin valossa, mitä tulee kansainvälisen yhteiskunnallisen tilanteen ja vallankumouksen strategisten perspektiivien hahmottamiseen. Kommentoinnin välineenä käytetty artikkeli ei tässä suhteessa ole muusta virtauksesta erillään syntynyt.

Yleensä epähistoriallisuus on tavattu liittää dogmatismiin. Kuitenkin ns. globalisaatiosta ja nyky-imperialismista käynnissä olevan keskustelun perusteella ei siltä taida kukaan olla turvassa. Vaikeudeksi on osoittautunut erottaa kapitalismin peruspiirteet, yhteiskunnan kapitalistisen kehitysvaiheen alusta loppuun käsittävät kehitystendenssit ja toisaalta konkreettis-historialliset erityispiirteet ja väliaikaisemmat tendenssit. Kallinen lopettaa artikkelinsa neljännen kappaleen näin:

"Lenin määritteli Imperialismin kapitalismin korkeimmaksi

vaiheeksi, portiksi sosialismiin. Näinhän ei vielä 1900-luvun kuluessa tapahtunut Neuvostoliiton, eräiden muiden maiden ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen enemmän tai vähemmän epäonnisista pyrkimyksistä huolimatta.

Unohtamatta Leninin ajatuksia imperialismista, joita väritti vahvasti kehitys, mikä johti ensimmäiseen maailmansotaan, jonka aikana hän teoksensa kirjoitti, olisi ehkä jo aika laati 2000-luvun alkua talouden ja politiikan kannalta analysoiva, vastaava teos. Sen työnimenä voisi olla vaikka Globalisaatio kapitalismin toistaiseksi korkeimpana kehitysvaiheena, mahdollisena porttina sosialismiin."

Tästä ei vielä pysty hahmottamaan, miten ymmärretään imperialismin ja globalisaation keskinäinen suhde. Mutta niiden yhtäläinen rinnastus kehitysvaiheina antaa ymmärtää, että on voitu hukata jotain olennaista sekä Leninin imperialismianalyysistä että nykyisen globalisaation sisällöstä. Epäilykselle saadaan myöhemmin vahvistusta. Kallinen jatkaa:

"Tämä kehitys (Marxin uusi tuleminen –JT:n huom.) ei koske vain Eurooppaa, vaan myös niin sanotussa kolmannessa maailmassa on paljon teoreetikkoja ja käytännön ihmisiä, jotka ovat vieneet eteenpäin kapitalismin kansainvälisen kehityksen marxilaista analyysia. Tietenkin merkittävin nykypäivän esimerkki on Kiina ja toinen Kuuba, mutta nyt käytän esimerkkinä Japania, vaikka sen yhteiskunta on paljolti viime vuosikymmeninä seurannut, tai pyrkinyt jäljittelemään kapitalistista länttä."

Ensimmäisenä herää kysymys, että mistä lähtien Japani on luettu "kolmanteen maailmaan"? Japani ei ole mikään viimevuosikymmeninä kapitalistiselle kehitystielle lähtenyt puolifeodaalinen maa, vaan Aasian ensimmäisiä teollistuneita maita

ja yksi imperialismin kolmesta pääkeskuksesta. Huomio kolmannen maailman eli alistettujen maiden osuudesta nykypäivän marxilaisuudessa on muuten oikea, paitsi että sen merkitys ajaa jo Euroopasta ohitse. Tämä selittyy ennen kaikkea elävän marxilaisuuden aidosta ja vahvasta yhteydestä näiden maiden luokkataisteluun, mikä on heikompaa Länsi-Euroopassa. Marxilaisuuden soveltaminen luokkataisteluun taitaa taasen Kiinassa voittopuolisesti olla totuttuun nähden käänteinen.

Imperialismi on taantumuksellisinta kapitalismia

"Kun kapitalismi kansainvälistyy, sillä on myös sivilisoiva vaikutuksensa, mistä jo Marx ja Engels huomauttivat sekä Manifestissa että muussa tuotannossaan. Samalla leviää 'imperialistinen roskakulttuuri' kuten silloin ennen sanottiin, ja paikalliset nationalistiset ja rasistiset ilmiöt nostavat päätään."

Tähän tiivistyy jotain yleensä "Marxiin palaajille" ja uusklassisille marxilaisille yhteistä epähistoriallisuutta. Marx ja Engels analysoivat *kansainvälistyvää* kapitalismia, kapitalismia, josta oli *tulossa* todellinen maailmanjärjestelmä. Tuolloin kapitalismilla oli ainakin rajattu edistyksellinen rooli historiassa.

Vuosisatojen vaihteessa, ennen ensimmäistä maailmansotaa, kapitalismi oli jo levinnyt koko maailmaan teollisen vallankumouksen läpikäyneiden maiden ulkopuolelle. Oli alkanut imperialismin vaihe, jota Lenin nimitti mm. mätäneväksi kapitalismiksi kuvatessaan imperialismia kapitalismin taantumuksellisena kautena. Imperialismi on portti sosialismiin nimenomaan siinä mielessä, että monopolistisen kapitalismin ja sosialismin välissä ei ole mitään erityistä kehitysvaihetta, ainoastaan proletaarinen vallankumous. Imperialismi ei siis ole portti siinä mielessä, että sosialismi jotenkin kasvaisi sen sisällä tai että imperialismi jotenkin muuten tahtomattaan

helpottaisi sosialismiin siirtymistä maailmassa muuten kuin kurjistamalla ja luomalla vallankumouksellisia kriisejä.

Globalisaatio ei ole kapitalismin kansainvälistymistä, vaan alistettujen, pääasiassa jo kapitalististen, maiden entistä täydellisempää alistamista imperialistiselle maailmanjärjestelmälle. Siinä eivät yhdisty "kapitalismin sivilisoiva vaikutus" ja "imperialistinen roskakulttuuri", sillä kapitalismin sivilisoiva vaikutus päättyy imperialismiin. Imperialismi merkitsee kaiken läpitunkevaa yleiskulttuurillista taantumusta, missä edelläkävijänä ei suinkaan sattumalta ole esiintynyt juuri vahvin imperialistinen suurvalta.

Kapitalismin luoma sosialismin vaatima tuotantovoimien minimitaso on jo olemassa useimmissa maissa ainakin tärkeimmillä tuotannonaloilla. Tätä tasoa ei kapitalismi yleisesti ottaen enää ainakaan kohota. Globalisaatio on monessa suhteessa teollisen vallankumouksen vastakohta. Imperialismin globalisaatio ei edistä aitoa teollistumista nk. kehitysmaissa. Globaalisaatio päinvastoin sitoo kunkin niistä maailmanlaajuiseen uuskolonialistiseen työnjakoon. Olisi siis korkea aika pistää "pääoman sivilisoiva vaikutus" historialliseen kontekstiinsa, lopettaa nykykapitalismin sivusta ihastelu ja käydä päättävään taisteluun globalisaatiota vastaan sosialismin puolesta.

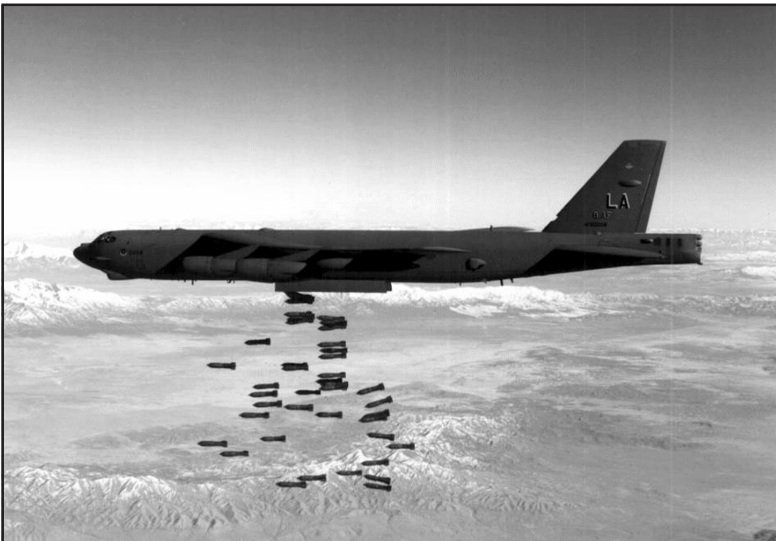
Pasifismi merkitsee vallankumouksen itsemurhaa

Artikkelinsa lopussa Kallinen esittää neljän kohdan tärkeysjärjestyksen toiminnan kohteille. Mitä toimintaa? Kenen toimintaa? Toimintaa ei määritellä kansalaisaktiivisuutta kummemmin, mistään luokkaperspektiivistä nyt puhumattakaan. Tärkeysjärjestystä kuitenkin esitetään SKP:n Marxismi ja 2000-luku seminaarien sarjan pohjalta julkaisemassa kirjassa, ja se voidaan tulkita ennen kaikkea kommunistiselle liikkeelle suunnatuksi. Tärkeysjärjestys kuuluu:

1) toiminta rauhan puolesta 2) toiminta köyhien puolesta
3) toiminta ympäristön puolesta ja 4) toiminta naisten puolesta

Toiminta rauhan puolesta saa varsin pasifistisen sisällön:

"Rauhan säilyminen on kaiken inhimillisen toiminnan ehto. Jos se menetetään mikään muukaan arvo ei ole säilytettävissä. Sen olemme vielä niin sanotun reaalisosialismin romahtamisen jälkeenkin niin moneen kertaan saaneet todeta. Siksi suhtaudun kaikkeen väkivaltaan kielteisesti ja näen, että 2000-luvun sosialismin ensimmäinen pykälä on pasifismi, mihin minua velvoittavat myös sukuni perinteet. Ehdottomana tämä pasifismi koskee ainakin kaikkia kehittyneitä länsimaita, joiden vallitsevan järjestelmän tueksi tehdyt väkivaltakoneistot on rakennettu niin tehokkaiksi, että samoin keinoin niitä vastaan asettuminen merkitsee väistämättä itsemurhaa. Toivoisin, että myös vähemmän kehittyneiden maiden toverit

Jos työväenluokka tukeutuisi pasifismiin siinä missä imperialismi väkivaltaan, voisi imperialismi päättyä ainoastaan koko maailman tuhoon.

miettisivät tätä seikkaa, mutta pätevä heitä neuvomaan en tietenkään ole.”

Ensinnäkin, onko rauhan säilyminen kaiken inhimillisen toiminnan ehto? Sota on politiikkaa ja politiikka inhimillistä toimintaa. Sota on inhimillistä toimintaa, ei sen ehto eikä päätös. Sotien väistämättömyyttä ei voida hävittää hävittämättä ensin imperialismia. Kestävän rauhan tavoite ei tarkoita kielteistä suhtautumista kaikkeen väkivaltaan ja kaikkiin sotiin. On myös edistyksellisiä sotia, kuten kansalliset vapautussodat ja vallankumoukselliset kansalaissodat.

Äärimmäistä subjektivismia on suvun perinteiden velvoitteisiin vetoamalla esittää 2000-luvun sosialismin ensimmäiseksi pykäläksi pasifismia. Porvariston väkivaltakoneiston ylivertaisuudella uhkailu taas on tosiasiallista tappiomielialan lietsomista, sillä kuten hyvin tiedetään, päätös väkivallan käytöstä ei koskaan ole ollut ensisijassa vallankumouksellisten käsissä. Vallankumouksellinen tilanne ei ole yksinään kapinoivien yksilöiden, johtajien tai puolueiden synnytettävissä, onhan se lainmukaisen kehityksen ja toisaalta sitä viivyttämäänkin pyrkivien voimien aikaansaannosta.

Pasifismin vastustaminen ei ole militarismia, vaan keinovalikoiman säilyttämistä mahdollisimman laajana ja joustavana. Pasifismi ei ole militarismia vähemmän vaarallisempaa, vaan rajaa liikkumatilaa yhtä paljon. Pasifismi suojaa vastavallankumoukselliselta väkivallalta vain sikäli, kuin se vallankumouksellisten itseaseistariisumisena tai jo ennakkoon tehtynä aseistakieltäytymisenä poistaa heissä ehkä muuten muodostuvan vallankumouksellisen uhan. Sen sijaan jos uhkasta jää jotain ilmaan leijumaan, on porvaristolla täysin vapaat kädet päättää, missä ja milloin käyttää väkivaltaa.

Kummassakin tapauksessa pasifismi merkitsee vallankumouksen itsemurhaa. Yleistäen voidaankin sanoa, että sitä rauhanomaisempi vallankumous todennäköisesti on, mitä suurempi väkivallan potentiaali proletariaatilla on takanaan. Ja tietenkin päinvastoin.

Tämän potentiaalin kasaamisen eikä edes sen käytön tarvitse merkitä porvariston väkivaltakoneistoja vastaan samoin keinoin asettumista. Esimerkiksi eihän kommunistien parlamentaarisenkaan toiminnan tarvitse olla samanlaista kuin muiden puolueiden parlamentaarinen toiminta.

Aseellisen kapinan tunnustaminen proletaarisen vallankumouksen yleisimmäksi ja todennäköisimmäksi muodoksi on rauhanomaisen vallankumouksen edellytys. Tämän käsittämiseen tarvitaan jonkin verran materialistista ja dialektista ajattelua.

Jaakko Tervo

Väliotsikoinnit: Toimitus

Lähteet:

Hakanen (toim.) 2001, Marxismi ja 2000-luku. TA-Tieto Oy.

Lenin, Marxilaisuus ja revisionismi. Teokset 15. osa, s. 21.

Lenin, Valtio ja vallankumous, Kustannusliike Edistys 1975.

Kuvalähteet: 1, http://www.fas.org/nuke/guide/usa/bomber/b-52_i.htm.

VALLANKUMOUS NYT

Yli sata vuotta poliittisia murhia, sisällissotaa ja kuolemanpartioita

Kansanvalta, kansanvalta,
se on kivääri kädessäsi,
öisillä poluilla valvovan äidin varjo,
sisaresi vihreä asetakki.

Kansanvalta, kansanvalta,
se on lukemaan oppiva ihminen nuotiolla,
se on ensimmäinen taistelu ja voitto.

(Matti Rossin suomennos vietnamilaisen Giang Namin runosta)

Kolumbia on luonnonvaroiltaan rikas maa. Öljyn pumppaamisen ohella sen alueella tuotetaan banaaneja ja kahvia, sekä kaikkien tuntemaa kokaiinia. Luonnonvarat eivät ole ainoa tekijä, joka nostaa Kolumbian arvoa maailmanmarkkinoilla. Sen maantieteellinen sijainti on keskipisteessä Etelä-Amerikan kaupankäynnin ja sotilaallisen hallitsemisen kannalta. Kolumbiassa käytävä sota onkeskeinen osa koko maanosasta käytävää taistelua imperialismin herruuden ja kansojen vapauden välillä.

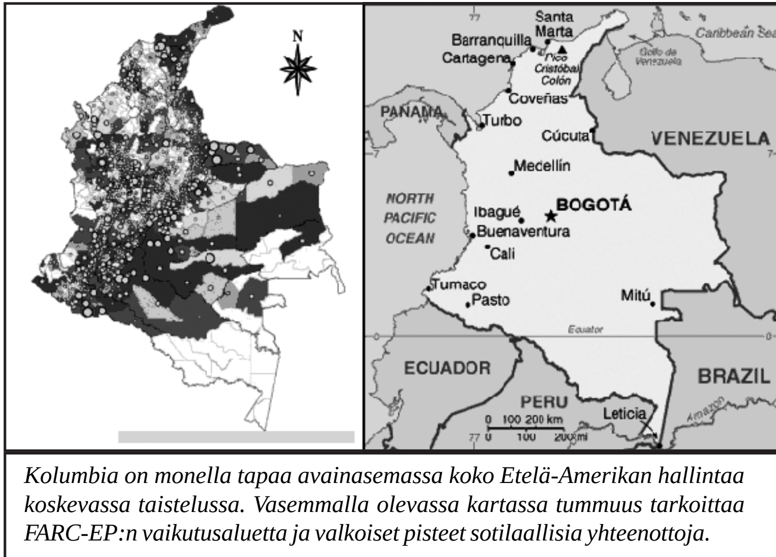
Väkivallan kierre alkaa

Kolumbian nykyistä yhteiskunnallista tilannetta on hyvin vaikeaa ymmärtää tuntematta sen poikkeuksellisen sekasortoista historiaa. Maa vapautui Espanjan siirtomaavallasta vuonna 1818, jolloin perustettiin Suur-Kolumbian valtio. Suur-Kolumbian perustajista tunnetuin on varmastikin **Simón Bólivar**, joka haaveili jo tuolloin Etelä-Amerikan Yhdysvaltojen perustamisesta. Etelä-Amerikan yhdistämishankkeet kariutuivat kuitenkin jo viimeistään 1830 Suur-Kolumbian hajoamiseen hallitsevan luokan erimielisyyksiin.

Kolumbia oli varsin epävakaalla pohjalla koko 1800-luvun. Maahan syntyi poliittinen kulttuuri, jossa poliittiset murhat ja aseelliset yhteenotot olivat arkipäivää. Koko Kolumbian 1800-luku oli eliitin eri kerrosten käymää hajanaista taistelua Kolumbian maan, luonnonvarojen ja poliittisen vallan jakamisesta. 20. vuosisadan vaihteessa kamppailu kärjistyi kahden hallitsevan luokan kerroksen välille: Alkoi sota konservatiivien ja liberaalien välillä.

Konservatiivit olivat pääosin suurmaanomistajia ja perinteistä kreolieliittiä, joka puolusti feodaalisia etuoikeuksiaan. Liberaalit puolestaan koostuivat porvaristosta, joka haaveili verotuksen ja vapaankaupan esteiden poistamisesta. Näiden osapuolten välillä verinen valtataistelu jatkui noin 50 vuotta kärjistyen vuosien 1948-58 La Violenciaan. Tuolloin liberaalien ja konservatiivien välisessä kahnauksessa tapatettiin yli 200 000 kolumbialaista Amerikan historian yhdessä verisimmistä sisällissodista.

La Violencian päättyminen olikin käännekohta Kolumbian historiassa. 1959 liberaalit ja konservatiivit muodostivat kansallisrintama-järjestelmän, jossa ne vuorottain hallitsivat nelivuotiskausittain. Köyhä väestönosa syrjäytettiin jälleen täysin, eikä varsinaisia uudistuksia tapahtunut. Kansanjoukot radikalisoituivat ja poliittinen eliitti sovelsi tilanteeseen totuttua keinoa, väkivaltaa. Tällä kertaa kuitenkin Amerikan Yhdysvaltojen opastamana.

Kolumbia on monella tapaa avainasemassa koko Etelä-Amerikan hallintaa koskevassa taistelussa. Vasemmalla olevassa kartassa tummuus tarkoittaa FARC-EP:n vaikutusaluetta ja valkoiset pisteet sotilaallisia yhteenottoja.

Kuolemanpartiot joukkoja vastaan

Maatyöläisten kapinat puhkesivat heti 1960-luvun alussa mellakoiksi asti. Köyhä valtaväestö oli tuohon saakka toiminut poliittisen taistelun välikappaleena, eri armeijoiden reservinä ja kamppailun aiheena olevana raaka-aineena. Se oli kuitenkin kärsinyt kaikkein eniten jatkuvasta levottomuudesta. Kansan enemmistöltä puuttui täysin poliittiset oikeudet asemaansa vaikuttamiseksi.

Hallituksen vastatessa kapinaan armeijalla, väkivaltaan tottuneet kansanjoukot reagoivat aseistautumalla. Etelä-Amerikan nykyään merkittävin sissiarmeija, FARC-EP (Kolumbian vallankumoukselliset asevoimat – kansanarmeija), sai alkunsa La Violencian aikaan liberaalien joukoissa taistelleista köyhistä talonpojista. Näistä osa oli jo 1950-luvun sisällissodan aikana erkaantunut kommunistisiin itsepuolustusjoukkoihin. 1960-luvun mellakoiden myötä huomattavat kansanosat ryhtyivät välittömästi tukemaan kommunistien aseellisia joukkoja.

Yhdysvallat oli kylmän sodan hengessä muotoillut uuden sotilasdoktriinin Etelä-Amerikan valtioille. Tämän mukaan Etelä-Amerikan armeijoiden perustehtävänä oli toimia sisäisiä vallankumouksellisia liikkeitä vastaan, ulkoisten uhkien sijasta. Havaitessaan Kolumbiassa orastavan vallankumouksellisen tilanteen jenkit riensivätkin välittömästi puolustamaan niin sanottua vapaata maailmaansa.

John F. Kennedy lähetti Kolumbiaan USA:n armeijan mission, jota johti erikoisjoukkojen komentaja kenraali William Yarborough. Sissejä vastaan aloitettiin järeät tukahduttamistoimet, jotka koskivat kaikkia yhteiskunnan sektoreita.

“*Vallankumoukselliset pyrkivät vaikuttamaan ammattiyhdistyksiin, yliopistoihin, jne. Jokaista yksilöä, joka millään tavoin kannattaa vihollisen tavoitteita, on pidettävä maanpetturina ja kohdeltava sen mukaisesti*”, armeijan opas vuodelta 1963 neuvoi. Kolumbian kansallisrintamasta muodostui käytännössä fasistinen hallinto. Hallitus julisti “totaalista sotaa politiikassa, taloudessa ja yhteiskunnassa”. Sissejä pidettiin jossain määrin toissijaisena uhkana, kun kuolemanpartioilla tuhottiin kaikki sissien tavoitteille myötämieliset liikkeet. Myös reformistiset liikkeet joutuivat valtion terrorin kohteeksi, joka lisäsi entisestään vasemmistosissien kannatusta.

Jenkki-imperialismi ajaa huumetuotantoon

Yhdysvaltain sotilaalliseen tukeen liittyi ilman muuta myös taloudellinen puolensa. Vielä 1900-luvun puolivälissä Kolumbia oli merkittävä vehnäntuottaja. 50-luvulla aloitetun “Food for peace” -ohjelman varjolla jenkit alkoivat tukea satelliittivaltioiden sotilasmenojen ohella niissä toimivaa USA:n maataloustuotantoa. Viimeistään 60-luvulle tultaessa Kolumbian talous oli integroitu jenkki-imperialismiin ja maassa viljeltiin pääosin kahvia sekä banaaneita viennin tarpeisiin. Jenkkien monopolipääoma oli erityisen

kiinnostunut myös Kolumbian luonnonvaroista, kuten öljystä ja hiilestä.

Kolumbiassa pitkään vallinnut poliittinen sekasorto oli omiaan nousevan huumebisneksen tarpeisiin. Pientalonpojille useimpien viljelytuotteiden horjuvat maailmanmarkkinahinnat aiheuttivat jatkuvaa puutetta. Huumeiden tuottavuus puolestaan oli nousussa, koska kysyntä imperialismin keskuksissa oli taattua. Kolumbian pitkittyvän sisällissodan ja korruptoituneen valtaeliitin ansiosta maasta kehittyi merkittävä huumeiden jalostaja, jossa naapurimaidenkin huumekasvit tuotettiin länsimaihin vietäviksi.

Kokaiinin tuotannon eduksi tilanne muuttui merkittävästi vasta 1980-luvulla marihuanan tuotannon jouduttua kriisiin. Suurimmat huumeparonit ryhtyivät toimimaan samoilla alueilla kuin sissit, koska nämä alueet olivat vapaita hallituksen joukoista. Jenkit saivat tekosyyn aloittaa sissejä vastaan “huumeiden vastaisen sodan”. Paradoksaalisesti samaan aikaan, kun jenkit aloittivat “huumeiden vastaisen sodan” julistamisen, ne purkivat Kolumbiassa kansainvälisen kahvisopimuksen, joka laski maan tärkeimmän laillisen vientituotteen arvoa 40 prosentilla.

Kahtiajako syvenee

1980-luvun kuluessa muodostuivat Kolumbian sisällissodan nykyiset osapuolet: Toisella puolella yhdistyneet vasemmistolaiset sissiliikkeet ja toisella puolella kansainvälisen suurpääoman ja median tukema hallitus, paramilitaarit ja huumekauppiaat.

Äärioikeistolaiset puolisotilaalliset joukot saivat alkunsa valtion “terrorismin vastaisesta lainsäädännöstä” 70-luvun lopussa. Tämä oli antanut asevoimille entistä vapaammat kädet rekrytoinnissa ja siviilien aseistamisessa. Vuonna 1982 aloitettu rauhanprosessi kariutui, kun maan armeija ja suurtilalliset aseistivat sissejä vastaan omia puolisotilaallisia suojeluskuntiaan.

Näiden paramilitaarien johtavaksi järjestöksi muodostui

Faktaa Kolumbiasta:

Pääkaupunki:	Bogotá
Pinta-ala:	1 138 910 km2
Väestö:	n. 45 milj. asukasta, joista yli puolet mestitsejä.Väestöstä noin 67 % on alle 30-vuotiaita. Yli puolen väestöstä katsotaan elävän köyhyydessä.
Talous:	Kahvi on päävientituote, jonka ohella tuotetaan banaaneja. 30 % viennin tuotoista tulee öljystä. Maan hiilivarat ovat noin 40 % koko maanosan reserveistä. Teollisuus tuottaa noin viidenneksen maan bruttokansantuotteesta.

Carlos Castañon johtama AUC (Kolumbian yhdistyneet itsepuolustusvoimat). Sissien vastaisen toiminnan ohella AUC puhdisti ylä- ja keskiluokan asuinalueita "epäpuhtaista" aineksista, kuten narkomaaneista, homoista ja vasemmistolaisista.

Paramilitaarinen toiminta sopi myös hyvin USA:n **Ronald Reaganin** kaudella kehittämään uuteen strategiaan Etelä-Amerikan suhteen. Sen yksi pääkohdista oli Etelä-Amerikan virallisten armeijoiden hajottaminen uhkana suurvalloille.

Myös huumeparonit alkoivat varustaa omia joukkojaan sissejä vastaan. Osa näistä narcoiksi kutsutuista joukoista perustettiin suoraan sissejä vastaan, osa taas välttelemään sissien keräämiä suojelurahoja. Näin sisseillä oli vastassaan kolme keskenään ristiriidoissa olevaa osapuolta: Jenkkien tukemat hallituksen joukot ja paramilitaarit, sekä yhtä lailla ylikansallisen pääoman varassa toimivat narcot.

Vastavuoroisesti sissit tehostivat toimintaansa 1980-luvulla. Kolumbiaan oli erilaisten poliittisten suuntausten vaikutuksesta

muodostunut kolmesta neljään merkittävää sissiliikettä. Jo mainittu **Manuel Marulandan** johtama, marxismi-leninismiin ja bolivarismiin ideologiansa perustava, FARC-EP oli liikkeistä suurin. Maaseudulla toimivat myös **Che Guevaran** perustama, FARC-EP:tä pienempi ja köyhempi, ELN (Kansallinen vapautusarmeija), sekä maan Atlantin puoleisella rannikolla taisteleva, Kolumbian kommunistinen puolue (ML):n aseellinen siipi, EPL (Kansanvapautusarmeija). Nämä kolme maaseutusissiliikettä yhdistivät voimansa 1987 yhteisrintamaan nimeltä Coordinación Guerrillero Simón Bólivar (CGSB), joka oli osapuolena 1986 aloitetussa uudessa rauhanprosessissa sissien ja hallituksen välillä.

Tähän liittyi myös aktiivisesti 1980-luvulla toiminut ja FARC-EP:tä lähellä ollut M-19 -kaupunkisissiliike. M-19 tunnetuin isku oli vuoden 1985 Bogotán oikeuspalatsin valtaus, jonka armeija tukahdutti verisesti tapattamalla samalla yli sata siviiliä, mukaan lukien 11 korkeimman oikeuden tuomaria. M-19 hyväksyi aselevon vuonna 1990 ja aloitti toiminnan julkisena poliittisena puolueena. Siihen kohdistettiin jälleen perinteiset väkivaltaiset toimet, jonka seurauksena ammattiyhdistysaktiiveja ja puolueen vaaliehdokkaita murhattiin, mukaan lukien suosittu presidenttiehdokas **Carlos Pizarro**.

Sissien mukaan hallituksen käynnistämillä rauhanprosesseilla ei ole todellista mahdollisuutta, niin kauan kuin poliittinen järjestelmä pysyy fasistisena ja ainoa neuvottelujen päämäärä on sissien riisuminen aseista.

USA:n tuki pitää hallituksen pystyssä

1990- ja 2000-luvut ovat olleet sissien toiminnalle merkittävän kasvun aikaa. Sissit kykenivät yhteistyöllään kasvattamaan

joukkojaan yli puolella entisestä ja esimerkiksi FARC-EP:n riveissä taistelee nykyisin vajaa 20 000 sotilasta. Sen etuna on myös korkea ammattitaito, koska jäsenistä osa on toiminut sissinä yhtämittaisesti yli 40 vuotta. Sissit ovat kyenneet laajentamaan toiminta-alueensa 80-luvun 170 kunnan alueelta noin 600 kuntaan.

Sissien kasvattaessa voimiaan hallitus on ajautunut yhä syvempiin ristiriitoihin itse nostattamiensa paramilitaarien räikeiden ihmisoikeusloukkausten vuoksi. Lisäksi selkeä korruptio huumerahojen edessä on lisännyt tämän USA:n nukkehallinnon epäsuosiota.

Jenkit ovat kuitenkin pyrkineet reagoimaan sissien suosion kasvuun. Päääseena on ollut “Huumeiden vastainen sota” ja sitä tukeva Plan Colombia, jonka avulla Kolumbiasta on tehty USA:n tärkein sotilastukikohta pohjoisessa Etelä-Amerikassa. 2000 Clintonin starttaama Plan Colombia teki Kolumbiasta kolmanneksi (Egyptin ja Israelin jälkeen) suurimman Yhdysvaltain poliisi- ja sotilasavun vastaanottajan. Nykyään Yhdysvaltojen 2000-luvulla Kolumbiaan myöntämä sotilasavustus liikkuu miljardeissa dollareissa. Muodollisesti rahat menevät huumeiden vastaiseen sotaan.

USA:n käymän huumeiden vastaisen sodan motiivit voidaan

FARC-EP on monella tapaa mitattuna entistä taistelu valmiimpi. Paremman koulutuksen ja aseistuksen ohella sissiliike on saanut vapaaehtoisia taistelijoita nyt myös ulkomailta.

kuitenkin hyvällä syyllä kyseenalaistaa, koska sen taloudessa liikkuu CIA:n omien arvioiden mukaan jopa 250 miljardia dollaria pestyä huumerahaa. Tutkijat ovat moneen kertaan osoittaneet, etteivät huumausaineiden tuottajamaihin sijoitettu raha aiheuta läheskään yhtä hyviä tuloksia huumausaineiden käytön vähentämisessä kuin rahan sijoittaminen huumausaineiden kysynnän vähentämiseen. Vielä kun USA:n oma imperialistinen talouspolitiikka on ajanut Kolumbian maatyöläiset huumeiden viljelyyn, paljastuu “huumeiden vastaisen sodan” irvokkaan valheellinen luonne.

Joka tapauksessa Plan Colombia on antanut Kolumbian hallitukselle käyttöön mm. raskaasti aseistettuja helikoptereita huumeviljelmien myrkyttämiseen. Myrkytyksiin on käytetty mm. Vietnamissa nykyäänkin pahoja ympäristöongelmia ja inhimillisiä kärsimyksiä aiheuttavaa Agent Orangea.

Kolumbian kahtiajako syveni jälleen, kun Kolumbian presidentiksi valittiin 2002 Yhdysvaltojen ja suurmedian voimakkaasti tukema äärioikeistolainen **Alvaro Uribe**. Hän on katkaissut rauhanprosessit sissien ja hallituksen välillä ja lisännyt jälleen järeiden keinojen, kuten kuolemanpartioiden käyttöä vasemmistolaisten kitkemiseksi yhteiskunnasta. Uriben talouspolitiikka on puolestaan edustanut täydellisesti IMF:n vaatimaa uusliberalismia, jonka seurauksena työväestön oikeuksia on heikennetty ja yksityistämistä tehostettu. Yhdysvaltojen mukaan Kolumbia on viimeinkin vakaan demokratian ja vapauden tiellä.

Yksi Uriben tuoreimmista ja kiistellyistä saavutuksista on äärioikeistolaisen AUC:n osittainen lakkauttaminen. Suurin osa paramilitaarien järjestöistä on hiljattain suostunut aseistariisuntaan. Todellisuudessa aseistariisunnassa on kyseessä paramilitaarisen toiminnan integrointi viralliseen armeijaan eräänlaisena reserviläisosastona. Käytännössä tämä tarkoittaa jälleen fasistisen vallan sinetöimistä. Uriben valtakauden aikana Kolumbian paramilitaareja on jäänyt kiinni myös naapurimaissa, kuten Venezuelassa.

Kolumbia ratkaisee maaosansa vapautumisen

USA:n ja Kolumbian hallituksen järeät keinot eivät kuitenkaan ole tehonneet täysin toivotulla tavalla. USA:n imperialismin painopiste on siirtynyt 2000-luvun aikana voimakkaasti Lähi-itään, joka on auttanut monia Etelä-Amerikan maita vapautumaan vuosisatoja kestäneestä alistamisesta. Venezuelan ja Bolivian uudet hallitukset ovat lähteneet Kuuban kaltaiselle anti-imperialistiselle tielle. Tämän huhutaan lisänneen sotilaallista avustusta myös Kolumbian vasemmistosisseille.

Käytännössä Kolumbian epätoivoisen väkivaltaista linjaa ajava nykyhallitus voi olla hyvinkin pian viimeinen este kansojen vapautumisen tiellä Etelä-Amerikassa. Näyttää siltä, että Bushin hallinnon räikeä sotapolitiikka on ajanut USA:n upottavaan suohon. Tuota suota voitaisiin hyvin kutsua, Che Guevaran teorian mukaan, monen Vietnamin suoksi.

Petri Toikkanen

Lähteet:

Matti Laitinen: USA:n valtiolliset sekaantumiset ja militaariaktit latinalaisessa Amerikassa vuosina 1840-2005 (2005)

Matti Laitinen: “Plan Colombia” ja alueen globaalinen strategia (2003)

Jussi Pakkasvirta: Sadan vuoden yksinäisyys ja tuhannen päivän sota: Kolumbia vuonna nolla (2000)

FARC-EP:n keskussihteeristö: History of FARC-EP, Kolumbia (2000) www.farcep.org

Kominform: Kolumbiaa koskevat kirjoitukset http://www.kominf.pp.fi/

Kolumbian kommunistinen puolue(ML) tiedotteet
www.mltranlations.org
http://www.farcep.org/

Noam Chomsky: Kolumbia I ja II (2000)
http://www.rauhanpuolustajat.fi/chomsky/index.html

Kuvalähteet: 1-2, FARC-EP:n äänenkannattajassa La Resistenciassa

Suomen kommunistisen liikkeen historiaa 1960 – 80 -luvuilta

Suomen kommunistisen liikkeen hajaannus puhuttaa kommunisteja. Jotta tilanne voidaan ymmärtää oikein ja etsiä oikeita keinoja yhtenäisyyden rakentamiseksi, on tärkeää tietää nykytilanteeseen johtaneet tosiseikat. Tässä artikkelissa esitetään tiiviisti SKP:n lakkauttamiseen vuonna 1990 johtaneet tapahtumat.

1960-luvun puoluehajaannuksen lähteillä

SKP oli 1960- luvulle tultaessa porvaristoa haastava voima, mutta jo silloin kommunistien toimintaa alkoivat heikentää opportunistiset ja revisionistiset katsomukset. Tilanne- aikakauslehti julkaisi vuonna 1961-63 Garaudyn ja Kolokovskin revisionistisia artikkeleita. SKP:n Lapin ja Oulun piirijärjestöjen toimesta esitettiin yhteistyöjärjestö SKDL:n ja SKP:n yhdistämisestä uudenlaiseksi vasemmistolaiseksi puolueeksi, “jonkinlaiseksi hermanssonilaiseksi versioksi Suomessa” (Jorma Hentilä 1967). Jo ennen SKP:n 14. edustajakokousta vuonna 1966 alettiin puhua “nykyaikaisesta marxismista” ja osassa kansandemokraattista lehdistöä toteutettiin vuosina 1965-68 laaja hyökkäys marxismi-leninismin perusajatuksia vastaan.

Opportunismia ja revisionismia

Opportunismin keskeisenä päämääränä on saada kommunistit luopumaan suurpääoman vastaisesta taistelusta. Sen syyt löytyvät yhteiskunnan luokkavoimien ja luokkataistelun tilasta. Yksi syy on työväenluokan kasvu. Vladimir Leninin mukaan työväenluokka omaksuu marxilaisuuden parhaiten oloissa, joissasuurteollisuus on

kehittyneintä. Tuotantovoimien rakenteen muutoksen seurauksena työväenluokan piiriin alkoi 1960- luvulla muodostua uusia palkansaajaryhmiä, mm. toimihenkilöitä ja teknistä sivistyneistöä, jotka eivät kyenneet omaksumaan perinteisen työväenluokan tapaan marxilais-leniniläistä aatetta. Itse luokkataistelun saavutukset toivat 1950-60 -luvuilla parannuksia työläisten elämään. Tämä synnytti harhakuvitelmia kapitalismin muuttumisesta ja sosialismin saavuttamisesta ilman luokka-taistelua. Revisionisteja Gaits ja Fischer mukaillen monet esittivät, että luokkataistelusta on siirrytty rauhanomaiselle sosialismiin johtavalle kehitystielle.

Porvariston uusi taktiikka

Porvaristo joutui kommunistisen ja työväenliikkeen voiman edessä suostumaan sodanjälkeisinä vuosikymmeninä oikeudenmukaisempaan tulonjakoon. Tämä oli kapitalisteilta kuitenkin vain taktista perääntymistä ja 1960-luvulla porvarillinen yhteiskunta yhdisti voimansa painostaakseen kommunistit luopumaan luokkataistelusta. Oikeistososialidemokraattien taholta todettiin, että "*meidän tulee osoittaa äärivasemmistolle luottamusta ja ottaa se mukaan yhteisten asioiden hoitoon, kuten vapaamielinen porvaristo 1930-luvun lopulla teki meidän suhteemme, tekemättä sitä tappiokseen*" (Mauno Koivisto 1965). Kesäkuussa 1964 henkisen maanpuolustuksen neuvottelukunnan semi-naarissa laadittiin toimintaohjelma kommunistien yhdentämiseksi porvarilliseen järjestelmään. Nämä kaavailut toteutuivat SDP:n saadessa 1966 eduskuntavaaleissa suuren vaalivoiton, jonka tuloksena kommunistit vedettiin mukaan työväenvastaiseen hallitusyhteistyöhön ja tulopolitiikkaan.

SKP hajosi 15. edustajakokouksessa

SKP:n 14. edustajakokous vuonna 1966 kykeni vielä torjumaan “pinnan alla” järjestäytyneenä voimana esiintyneen oikeistorevisionismin ja opportunismin. Mutta kokouksen monet päätökset mahdollistivat myöhemmän hajotustyön keskitetyn johtamisen. “Uudistajien” organisaatio muodostui ay-liikkeen toimitsijoista ja puolueen lehdistön toimittajista. Hajaannusta lietsoi 14. ja 15. edustajakokousten välisenä aikana Kansan Uutisten koko organisaatio. SKP:n 15. edustajakokous (1969) päätyi hajaannukseen, kun Etelä- ja Itä-Suomen piirijärjestöt katsoivat revisionististen ainesten ajaneen puolueen tilaan, jossa kokouksen päätökset olisivat merkinneet SKP:n lopettamista marxilais-leniniläisenä puolueena. Näiden piirijärjestöjen viralliset edustajat siirtyivät Kulttuuritalolta Koiton talolle, jossa perustettiin kommunistien toimintaa ohjaamaan normaaleja puolue-elimiä vastaava kom-munistien maankäsittävä neuvottelukunta. Sen tehtä-vänä oli puolueen perustason organisaation elvyttäminen ja lujittaminen. Toisena päätehtävänä pidettiin työtätekevän väestön taloudellisen ja etutaistelun kehittämistä.

Tiedonantaja organisoimaan luokkakantaista toimintaa

Oikeistorevisionistinen suuntaus oli saanut haltuunsa puolueen lehdistön ja kykeni käyttämään sitä tavoitteidensa läpiviemiseen. Merkittävä osa kommunisteista asettui tukemaan työväestön vastaista hallitus- ja tulopolitiikkaa. Luokkakantaisilla kommunisteilla ei ollut 15. edustajakokouksen valmistelujen yhteydessä käytössään tiedotusvälinettä, jolla käydä kamppailua oikeistorevisionismia ja harjoitettua tulopolitiikkaa vastaan. Tämän vuoksi SKP:n Uudenmaan piirijärjestö perusti Tiedonantajan. Sen avulla tehtiin työtä puolueen ideologisen eheyden puolesta. Toiminta

oli tuloksellista. Lehti keräsi ympärilleen runsaasti yli puolet puolueen järjestäytyneestä väestä. Samoin opiskelevan nuorison ja kulttuuriväen imperialismin vastainen liikehdintä kanavoitui 1960-70-luvuilla vahvistamaan kommunistien toimintaa Tiedonantajan ympärillä.

Muodollinen eheytyminen 15. ylimääräisessä edustajakokouksessa

Puolueen sisäiset neuvottelut yhtenäisyyden aikaansaamiseksi aloitettiin NKP:n myötävaikutuksella. Neuvottelujen tuloksena puolue eheytettiin muodollisesti 1970 keväällä pidetyssä ylimääräisessä 15. edustajakokouksessa. Kokouksessa hyväksytyssä poliittisessa asiakirjassa suoritettiin mm. itsekritiikkiä kommunistien osallistumisesta hallitukseen. Kokouksen päätöksissä sovittiin, että puoluetyö tapahtuu vain puolueen sääntöjen mukaisten elimien kautta. Tämä merkitsi sitä, että kommunistien maata käsittävä neuvottelukunta kaikkine elimineen lopetti toimintansa. Puolueen johtavat elimet valittiin aluksi eri osapuolten välisten voimasuhteiden perusteella.

Päätökset ristiriitaisia ylimääräisessä 15. edustajakokouksessa

Ylimääräisen edustajakokouksen päätös merkitsi luopumista kommunistisesta puolueorganisaatiosta, maata käsittävästä neuvottelukunnasta. Luokkakantaiset kommunistit katsoivat kuitenkin, että kehittämällä työväen eduista lähtevää oikeaa politiikkaa voitaisiin puolueen sisällä päästä yhteiseen toimintaan ja löytää aatteellispoliittisen selvitystyön kautta tie järjestölliseen yhtenäisyyteen. Tämä arvio oli varmasti oikea, mutta merkitsi an-tautumista pitkäjännitteiseen ideologiseen ja poliittiseen työhön. Puolueessahan revisionistisilla voimilla oli osapuolijaon perusteella

enemmistö, joka edelleen tuki tulopolitiikkaa ja harjoitettua hallituspolitiikkaa.

Tiedonantajan levikkijaostot

Ylimääräisen 15. edustajakokouksen jälkeen Tiedonantaja-lehdestä muodostettiin luokkakantaisten piirijärjestöjen yhteinen äänenkannattaja, jonka tueksi muodostettiin maata kattava levikkijärjestöorganisaatio. Tämä erosi ratkaisevasti ylimääräisen edustajakokouksen päätöksellä lakkautetusta neuvottelukuntaorganisaatiosta, jonka tehtävänä oli puolue- ja joukkotyön järjestäminen. Levikkiorganisaation työssä painottuivat puolueen sisäisen työn kysymykset ja puolueen normaalit ulospäin suuntautuvan poliittisen työn tehtävät jäivät taka-alalle. Kaiken kaikkiaan ylimääräisen edustajakokouksen päätöksillä luotiin tilanne, joka johti vuosikymmenien "veriseen" osapuolitaisteluun.

Päälinja, periaatteiden pysyvyys ja taktiikan joustavuus

Ylimääräinen 15. edustajakokous muotoili SKP:n poliittisen päälinjan seuraavasti:

"SKP:n päälinjana on demokraattisen rintaman rakentaminen taistelussa monopoleja ja poliittista taantumusta vastaan työtätekevien demokraattisten oikeuksien laajentamiseksi, rauhan lujittamiseksi ja sosialismin edellytysten luomiseksi".

Leninin asettamuksen mukaan kommunistisessa liikkeessä yhdistyvät johdonmukainen uskollisuus periaatteille ja taktiikan joustavuus. Tämä periaatteiden pysyvyys ja taktiikan joustavuus ilmenee tässä puolueen päälinjassa. Vaikka Suomen kommunistinen

liike on monien muiden puolueiden tapaan kokenut voimakkaan kriisikehityksen, voidaan nähdä, että ylimääräisessä edustajakokouksessa muotoiltu päälinja oli oikea ja pitää edelleen paikkansa. Maailmassa ole tapahtunut mitään sellaista, joka muuttaisi tätä arviota.

“Taistolainen” nuoriso nousee

Vastauksena länsimaiden raakaan imperialistiseen politiikkaan 1960-luvulla monissa Länsi-Euroopan maissa nuorison anti-imperialistinen liike heräsi vastustamaan suurten kapitalistimaiden harjoittamaa kehitysmaiden riistoa ja imperialistista sotapolitiikkaa. Tiedonantajan silloinen selkeä linja vakuutti tämän nuorison marxilais-leniniläisen maailmankatsomuksen oikeellisuudesta. Uusia järjestöjä nousi ja vanhoja elvytettiin. Tämä “taistolaisen” nuorisoliikkeen nousu oli osa yleismaailmallista liikettä, mikä oli seurausta Neuvostoliiton ja kansainväliseen sosialismiin tukeutuvan työväenliikkeen voiman kasvusta. Se, että liike sai voimakkaat mittasuhteet Suomessa, perustui siihen, että olimme lähellä Neuvostoliittoa ja käytössämme oli runsaasti suomeksi käännettyä marxilaista tieteellistä kirjallisuutta.

Yhtenäisyyskehitys kariutui 70-luvun puolivälissä

Alussa ylimääräisen edustajakokouksen päätösten mukainen toiminta tuotti tuloksia. Marxilais-leniniläisen linjan kannatus kasvoi 1970-luvun alkuvuosina. Tähän vaikutti mm. joukkotyön ja tiedotuksen välineenä oleva oma lehti, Tiedonantaja. Samaten työväestölle hedelmätön hallituskausi, jossa kommunistit olivat mukana, loppui ns. “korppusotaan”. Nämä loivat painetta puolueen eheyttämiseksi yhteisen ideologian perustalla. Revisionistisilla voimilla oli kuitenkin osapuolijaon perusteella enemmistö kaikissa puolue-elimissä. Luokkakantaisen osapuolen eteneminen

ideologisessa ja kenttätyössä eivät järjestöpoliittisen keinottelun vuoksi koskaan päässeet realisoitumaan järjestölliseksi voimaksi, joka olisi pystynyt torjumaan revisionistiset näkemykset. Edistystä tapahtui muualla, mutta puolueen sisällä tilanne lukkiutui asemasodaksi. Enemmistöpäätöksillä estettiin mm. uusien jäsenten ottaminen puolueeseen.

Kehitystä huonompaan tapahtui vuonna 1975 kansandemokraattien mennessä uudelleen mukaan hallitusyhteistyöhön. Kyse oli ns. Miettusen hätätilahallituksesta, jonka Kekkonen yhdessä yössä runnoi kasaan, ja johon SKP:n keskuskomitea äänestyspäätöksen jälkeen päätti osallistua. Tämän jälkeen todellinen yhtenäisyyskehitys ei edennyt. Puolueen johto ei asettanut työväen eduista lähteviä taistelutunnuksia, joiden taakse olisi työtätekevää väestöä voitu koota. Luokkakantaisten voimien asemia alettiin hiljalleen murentaa puolueen johdossa äänestyspäätöksillä.

Kolmaslinjalaisuus ja sen vaikutus puolueen sisäiseen tilaan

Vaikeuksia alkoi ilmetä myös muualla. 1970-luvun lopulta lähtien monet tiedonantajaliikkeen nuoret toverit alkoivat siirtyä oikealle ja tehdä työtä luokkakantaista liikettä vastaan. Alkoi syntyä kolmaslinjalainen virtaus, joka marxilais-leniniläisten ratkaisujen sijaan etsi puolueen ja yhteiskunnan ongelmiin nopeampia ja helpompia ratkaisuja. Kolmaslinjalaisuus ilmeni ensin sivistyneistön ja kulttuuriväen keskuudessa. Tähän vaikuttivat useat syyt. Kaikki eivät kyenneet kestämään painetta, jonka porvarillinen yhteiskunta kohdisti kommunistei-hin. Voimakkaaksi tämä paine kävi, kun opiskelijanuoriso alkoi siirtyä työelämään. Silloin he joutuivat lähemmäksi porvarillista työnantajaa ja monet halusivat “pimittää” vasemmistolaisuutensa. Pettymystä lisäsi myös se, että puolueen tilanne ei ratkennut toivotulla tavalla. Monet olivat odottaneet

kommunistiselta liikkeeltä nopeampaa etenemistä. Tällaiseen tilanteeseen istuivat helposti teoriat, jotka hakivat oikotietä järjestölliseen nousuun. Voidaan kysyä, miksi varttuneempi ja kokeneempi järjestöväki hyväksyi tällaisen kehityksen? Merkittävä osa tiedonantajaliikkeen järjestökoneistoa syntyi 1960 - 70 -luvulla mukaan tulleen uuden sukupolven ansiosta. Heidän merkityksensä koko liikkeessä oli niin vahva, että marxismi-leninismille uskollinen järjestöväki ei kyennyt torjumaan kolmaslinjalaisuuden painetta.

Ideologisen taantumisen airuet

Monet jättäytyivät jo tässä vaiheessa ulos toiminnasta. Kun olisi pitänyt analysoida syntynyttä tilannetta marxilaisen yhteiskuntateorian pohjalta, alettiinkin kehitellä uusia teorioita marxilaisuuden sijaan ja helppoja teitä ulos vaikeuksista. Ensimmäisiä näkyviä merkkejä marxilaisuudesta luopumiselle oli Juhani Ruotsalon syyskuussa 1981 kirjoitus “Kansalaisrohkeus, puolueuskallus” Tiedonantajassa. Merkittävä oli myös Ruotsalon esitelmä 1980-luvun alussa Lautsiassa, Helsingin levikkijaoston ja SKP:n Vantaan ja Espoon aluejärjestön seminaarissa. Hän esitti teesinsä siirtymisestä sosialismiin yhteiskunnan vallankumouksellinen tilanne ja työväen valta ohittaen demokraattisen yhteistyön ja itsehallinnon kautta. Esitelmä heijasti hyvin silloisia ajatuksia. Samoihin aikoihin Toivo Autiosaari ja Lauri Hokkanen esittivät Tiedonantajan valtakunnalliselle organisaatiolle teesin: *“Koska emme ole kyenneet monien yritysten jälkeen saamaan puoluetta haltuumme, on meidän muutettava taktiikkaamme*”. Näillä teeseillä tuotiin julki ajatus, että puolueen aatteellisen yhdistymisen sijaan riittää puolueen tekninen yhtenäisyys.

Pyrkimys tekniseen, muodolliseen yhtenäisyyteen

Kolmaslinjalaisuuden piirteeksi muodostui pyrkimys osapuolten väliseen muodolliseen yhtenäisyyteen, jonka esteeksi alettiin nähdä poliittisten ja ideologisten ristiriitojen sijaan henkilöristiriidat. “Helpon tien etsijät” löysivät puolueen piiristä nopeasti liittolaisia. Muodolliseen yhtenäisyyteen pyrkivät voimat olivat järjestäytyneet jo 18. edustajakokoukseen (1978), jossa suoritettiin “yhtenäisyysvoimien” kompromissi. Tuolloin päätettiin uhrata puolueen ns. äärilaidat. Tämä edustajakokous muodosti taitekohdan, jonka jälkeen luokkakantainen liike ei kyennyt asettamaan yhteisiä oikeita tilannearvioita ja taistelutehtäviä. Alkoi esiintyä teorian uudelleenarviointia (mm. Soihdussa), jonka mukaan marxismi-leninismi ei antaisi vastauksia aikamme perusongelmiin tai dialektinen ja historiallinen materialismi olisivat aikansa eläneitä. Alettiin voimakkaasti arvostella silloista Tiedonantajan linjaa. Tällä liikkeellä oli vahva vaikutus mm. eduskuntaryhmään. Tästä hyvänä esimerkkinä voi mainita sen, että eduskuntaryhmän luokkakantaiset kansanedustajat myöntyivät vastoin jäsenistön selviä vaatimuksia 1982 hyväksymään yhtenäisyyden nimissä SKDL:n muun eduskuntaryhmän kanssa esityksen työllisyysmäärärahojen alentamisesta. Toinen esimerkki “yhtenäisyysvoimien” juonittelusta oli puolueen johdossa toimineen Eero Tuomisen toimet, jotka paljastuivat hänen rakennusliiton aluesihteereille Erkki Välimaalle ja Pentti Salolle järjestämässä tapaamisessa. Siinä Tuominen paljasti, että 19. edustajakokoukselle oli juntattu salainen esisopimus.

Kolmaslinjalaisuutta vastustettiin vain nimellisesti

Alussa Tiedonantajan toimitus ja osa valtakunnallisen levikkijaoston johtoa selkeästi vastustivat kolmaslinjalaista suuntausta. Tiedonantajaliikkeen johto ei kuitenkaan koskaan

uskaltautunut teoreettisesti arvostelemaan kolmaslinjalaisuutta ja Tiedonantajaliikkeen toimihenkilöt mm. Taisto Sinisalo, Reijo Kalmakurki, Hannu Vuorio, Eero Tuominen jne. mukautuivat kolmaslinjalaisuuteen ja keskittivät kaiken tarmonsa SKP:n tekniseen yhtenäisyyteen. Toisaalta monet Tiedonantajaliikkeen keskeiset toverit mm. Urho Jokinen ja Markus Kainulainen vastustivat kolmaslinjalaisuutta. Niille, jotka vaativat kolmaslinjalaisuuden teoreettista arvostelemista vastattiin, että tällainen arvostelu karkottaisi heidät lopullisesti liikkeestä. Lopullinen niitti kolmaslinjalaisuuden voitolle Tiedonantajaliikkeessä oli Gorbatshovin nousu NKP:n pääsihteeriksi. Keskeisiä kolmaslinjalaisuuden "vastustajia", mm. Urho Jokinen, kutsuttiin silloin Neuvostoliittoon "puoluekoulun kurssille" ja palatessaan sieltä he olivat "aatteensa myyneitä miehiä".

Kehitys SKP:ssä johti puolueen tuhoon

Puolueen 18. ja 19. edustajakokouksille (1978 ja 1981) oli leimallista ns. "yhtenäisyysvoimien" juonittelu ja kulissientakainen spekulointi. Esiin nostettiin voimakkaasti henkilökysymykset. 18. edustajakokouksessa vahvistettiin vielä 17. edustajakokouksen yhtenäisyyttä koskevat päätökset. Käytännössä näitä päätöksiä kuitenkin koko ajan rikottiin. 18. edustajakokoukselle oli valmisteltu "SKP 60 vuotta" -asiakirja, jota ei kuitenkaan koskaan kyetty hyväksymään. 19. edustajakokouksen alla spekuloitiin entistä enemmän henkilökysymyksillä. Valmistelutyössä vaadittiin mm. puolueen luokkakantaisia kansanedustajia "palaamaan ruotuun" ja äänestämään muun eduskuntaryhmän kanssa työnantajan sosiaaliturvamaksun alentamisen puolesta, mihin he suostuivatkin. Minkäänlaista muutosta aatteellis-poliittiseen eheyteen ei tapahtunut, vaan puolueen kehitys kulki vääjäämättömästi kohti hajaannusta. SKP:n hajotus vietiin loppuun puolueen 20. edustajakokouksessa (1984), kun edustajakokous antoi keskuskomitealle valtuudet

erottaa marxismi-leninismin kannalla olevat piirijärjestöt puolueesta. Tätä hajotusta eivät pystyneet estämään esitetyt muodolliset yhtenäisyystunnukset eivätkä myöskään ns. yhtenäisyysvoimat, jotka muodostuivat kolmaslinjalaisista ja osasta ns. enemmistöä. Valittu keskuskomitea erotti piirijärjestöt ja perusti niiden tilalle hajotuspiirit. Samoin erotettiin suuri joukko puoluejärjestöjä. Kun hovioikeus eräiden jäsenten nostaman oikeuskanteen perusteella ennen 21. edustajakokousta totesi keskuskomitean erotuspäätökset sääntöjen vastaisiksi, erotti SKP:n 21. edustajakokous nämä järjestöt uudelleen puolueesta. Sanomattakin oli selvää, että vain luokkavihollinen voi viedä puolueen hajotuksen näin perusteellisesti loppuun.

Vaatimukset kommunistien järjestäytymiseksi kasvoivat

Puolueen marxismi-leninismille uskollinen kenttäväki alkoi selväsanaisesti vaatia heti 20. edustajakokouksen jälkeen kommunistien toiminnan organisoimista maassamme. Voitiin arvioida, että vuosien 1984 - 85 jälkeen, jolloin pidettiin puolueen 20. ja 20. ylimääräinen edustajakokous, puolueella ei ollut enää aatteellista, poliittista ja järjestöllistä taistelulinjaa. Oli ainoastaan jäljellä puolueen nimi SKP, johon ns. yhtenäisyysvoimat takertuivat. Tässäkin vaiheessa, kun hajotus oli peruuttamatonta, kieltäytyi tiedonantajaliikkeen johto aloittamasta valmisteluja kommunistien yhtenäisen aatteellisen ja järjestöllisen toiminnan järjestämiseksi. Vaatimukset uuden marxilais-leniniläisen kommunistisen puolueen perustamisesta voimistuivat. Kommunisteille vaadittiin uutta valtakunnallisesti keskitettyä johtoa. Tämän keskustelun tuloksena joutui syksyllä 1985 perustettu SKP:n järjestöjen toimikunta kutsumaan koolle SKP:n järjestöjen edustajien kokouksen Tampereelle 26.4.1986.

Tampereen kokouksen “yhtenäisyysvoimat” ja Gorbatshovin henki

Tampereen kokousta hallitsivat kuitenkin “yhtenäisyysvoimien” keskustelu ja vaatimukset SKP:n teknisestä yhtenäisyydes-tä. Tärkeänä pidet-tiin, että *“SKP:n nimi ja perinteet eivät joudu hajottajien käsiin”*. Näiden tavoitteiden reaalisuudesta ja yhtenäisestä ideologisesta perustasta ei puhuttu mitään. Kokous osoitti suurta kykenemättömyyttä arvioida tilannetta oikein ja määritellä siitä aiheutuvat tehtävät. Kaiken kaikkiaan meidän on nähtävä, että Tampereen kokoukseen tultaessa SKP:n järjestöjen toimikunnan työtä dominoivat kolmaslinjalaisuus ja gorbatshovilainen ajattelu. Kysymystä puolueen ideologisesta linjasta ja marxilais-leniniläisestä perustasta ei asetettu keskeisten kysymysten joukkoon. Jopa SKP:n Uudenmaan piirijärjestö, jonka piirisihteeriksi vähän aiemmin Markus Kainulaisen tilalle oli valittu Kalervo Ilmanen, “veti länget kaulaansa” ja luopui ennen Tampereen kokousta valmistellusta esityksestä uuden puolueen perustamiseksi. Tampereen kokous päätti jatkaa kommunistien toimintaa SKP:n sisäisenä rinnak-kaisorganisaa-tiona, jolle myöhemmin annettiin nimi SKP(y), eli SKP(yhtenäisyys). Tilanteessa, jossa olisi pitänyt suuntautua joukkotyön ja puoluetoiminnan kehittämiseen ja päästä ulos vuosia kestä-neestä pattitilan-teesta, jäätiin edelleen jatkamaan sisäistä taistelua. Pää-töstä olla järjestäytymättä marxilais-leniniläiseksi puolueeksi edesaut-toi ennen Tampereen kokousta tapahtuneen vaalipuolueen, DEVA:n perus-taminen. Eikä näin voinut muutoinkaan tapahtua, koska tiedonantajaliike oli tässä vaiheessa sitoutunut jo tiukasti Gorbatshoviin. Tuloksia kommunistien linjaan ei tuonut keväällä 1987 Espoossa pidetty SKP(y):n järjestämä 21. edustajakokous vaan Tampereen kokouksen linja vahvistettiin.

SKP:n toiminta lopetettiin 22. edustajakokouksessa

Puolueen lopullista lopettamista ennakoi 1989 keväällä pidetty vasemmistofoorumi, johon osallistui yleisvasemmistoa, "yhtenäisyysvoimia" ja "kirveslinjalaisia". Siellä päätettiin perustaa Vasemmistoliitto, joka korvaisi kommunistisen puolueen. Vasemmistoliiton perustamiselle ja SKP:n lakkauttamiselle alkuvuodesta 1990 liputtivat kaikki SKP:n 22. edustajakokouksessa ja samalla sen lopettamiskokouksessa mukana olleet puoluejärjestöt. Kun lopettamiskokouksessa eräät toverit vielä puhuivat yhtenäisyyden puolesta, oli tämä lähinnä katsottava hurskasteluksi. SKP:n kohtalo oli jo sinetöity vuosia aikaisemmin. Myöskään ne, jotka lopettamiskokouksessa puhuivat yhtenäisyyden ja puolueen säilyttämisen puolesta, eivät esittäneet puolueelle enää marxilais-leniniläistä perustaa. Ja sehän osoittaa, että he todellisuudessa myöntyivät SKP:n lopettamiseen. Vasemmistoliitto perustettiin keväällä 1990. Siitä tuli yleisvasemmistolainen järjestö, joka luopui työväenluokan aatemaailmasta ja jonka toiminnalle ei löydy mitään määriteltyä luokkaperustaa.

KTP:n perustaminen

"Yhtenäisyystunnukset", joista muodostui SKP(y):n linja, auttoivat lähinnä normaalin puoluetyön likvidointia. Tiedonantajaliikkeen enemmistö oli kuitenkin sidoksissa Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen gorbatshovilaiseen ohjaukseen, eikä kyennyt tekemään minkäänlaista ratkaisua edes siinä vaiheessa, kun SKP:n ja SKDL:n toiminta lopetettiin. NKP:n ideologisen kurssin ajauduttua sivuraiteelle tiedonantajaliikkeen johto ei vieläkään kyennyt näkemään tilannetta selvästi, vaan seurasi orjallisesti NKP:n ja Gorbatshovin linjaa. Silloin luokkakantai-set

kommunistit kokoontuivat vuoden 1987 lopulla Matinkylään, jossa tehtiin arvio, että ainoa keino turvata kommunistisen puoluetoiminnan jatkuvuus on luoda uusi puolue. Perustettiin Kommunistien keskusneuvosto, jonka tehtäväksi annettiin organisoida vuoden 1988 alusta kommunistisen lehden, Työkansan Sanomien ilmestyminen. Samalla päätettiin, että keskusneuvosto järjestää vuoden 1988 alussa kokouksen, joka päättää kommunistien toiminnan järjestämisestä Suomessa. Päätösten mukaan Työkansan Sanomat alkoi ilmestyä vuoden 1988 alusta. Rauhan ja Sosialismin puolesta - Kommunistinen Työväenpuolue perustettiin vuoden 1988 keväällä.

KTP:n silloisista periaatteista

KTP:n piirissä puolue määriteltiin työväenluokan puolueeksi, joka puolustaa työväenluokan ja sen liittolaisten asemaa. Puolueen ideologiseksi perustaksi todettiin Marxin, Engelsin ja Leninin löytämä tieteellinen yhteiskuntakäsitys marxismi-leninismi. Yhteiskuntakehityksen keskeiseksi tekijäksi nähtiin edelleen työväenluokan ja kapitalistiluokan välinen luokkataistelu. Aikakauden luonne määriteltiin edelleen kapitalismista sosialismiin siirtymisen aikakaudeksi, sellaiseksi vaiheeksi, jossa työväenluokka järjestäytyy uudelleen. KTP:n ohjelmallisissa asiakirjoissa pyrittiin selvittämään selkeästi liittolaispolitiikan välttämättömyys ja periaatteet, miten demokraattisista uudistuksista voidaan siirtyä sosialistiselle kehitysuralle. Kommunistisen liikkeen ja sosialismin vaikeuksien syitä arvioitiin perusteellisesti. Euroopan Unionin vastaisesta taistelusta KTP:n piirissä esitettiin arvio, jonka mukaan EU on monetaristisen ja uusoikeistolaisen politiikan synonyymi. Sen mukaisesti EU:n vastustajien tulisi olla uusoikeistolaisen politiikan vastaisen kansanrintaman ytimenä, koska EU:n kumoaminen edellyttää ensinnä sen yhteiskunta- ja talouspolitiikan kumoamista.

NKP:n ratkaiseva osuus puoluekehityksen jarrumiehenä

Tänään tiedämme, että NKP ei aina tarkastellut Suomen kommunistien tilannetta pelkästään ideologisesta ja järjestöllisestä näkökulmasta. Kaikissa yhteyksissä jo 15. edustajakokouksen jälkeen NKP asetti etusijalle yhtenäisyyden ilman siihen liittyvää yhteistä ideologista perustaa. NKP tarkasteli asioita monesti enemmän politiikan kuin ideologian näkökulmasta, eikä halunnut nähdä kommunistisessa liikkeessä "erimielisyyksiä", jotka olisivat vaikuttaneet epäsuotuisasti NKP:n kokonaispo-litiikkaan tässä maassa. Tällainen asenne oli vahingollinen, sillä se kahlitsi ideologista keskustelua ja arviointityötä. Se johti käytäntöön, että uskallettiin tehdä jotain vasta sen jälkeen, kun saatiin NKP:ltä lupa. Suomen kommunistisessa liikkeessä oli hyvin tuttua "NKP-kortin" käyttö, joka merkitsi päätösten tai keskustelun tukahduttamista sillä perusteella, että NKP ei sitä hyväksy. Sidonnaisuus NKP:hen siinäkin vaiheessa, kun sen ideologinen rappio oli täysin selvä, vahvisti tiedonantajaliikkeessä kolmaslinjalaisia asenteita ja esti kommunistien organisoitumista.

On palattava marxismi-leninismiin

Suomen kommunistisen liikkeen vaiheet heijastavat muuallakin tapahtunutta kehitystä. Euroopassa löytyy lukuisia kommunistisia ryhmiä, kuten meillä KTP ja SKP. Näille on yhteistä, että ne tukeutuvat jossain muodossa vuosikymmeniä sitten omaksumiinsa poliittisiin näkemyksiin yrittäen niistä lähtökohdista löytää ratkaisua nykypäivän ongelmiin. Mutta monikaan niistä ei ole yrittänyt tehdä nykytilanteesta marxilais-leniniläistä analyysia. Viidessäkymmenessä vuodessa yhteiskunnan tuotantovoimat ovat kokeneet määrällisen ja laadullisen muutoksen. Perinteisestä tehdasteollisuudesta on siirrytty tietokoneohjattuihin teollisuusprosesseihin. Työväenluokka

käsittää tänään yli 80 % kansasta, mutta poikkeaa koulutukseltaan ja työtehtäviltään ratkaisevasti siitä mitä oli 50 vuotta sitten. Tässä muutosprosessissa kommunistinen liike joutui antamaan väliaikaisesti periksi. Ainoa mahdollisuus on hakea ulospääsy marxilaisen yhteiskuntatieteen avulla tämän päivän ongelmiin. Tämä kaikki on jäänyt nykyisiltä kommunistisilta organisaatioilta tekemättä. Tehtävämme on vuosikymmenten kriisikehityksen jälkeen dialektiseen ja historialliseen materialismiin sekä marxilaiseen taloustieteeseen perustuen selvittää tieteen ja yhteiskuntaelämän uudet saavutukset ja ongelmat sekä saattaa maailmankuvamme tieteellisesti ajan tasalle. Vain tältä perustalta voimme luoda työväenluokalle uskottavan luokkataistelutaktiikan. Eli yksinkertaisesti on palattava marxismi-leninismiin.

Heikki Männikkö

English Summary

Question of Nationality

by Miika Salo

Miika Salo opens the important question of nationality with thesis of Lenin. Salo claims that nationality was formed the same time as national-states for the needs of capitalist class. Communists declare the right for national autonomy as one of their democratic principles. This doesn't mean that every nation has to be autonomic, but they have to have a right to be. Every nation in socialism should have a right do attach to, or detach from some bigger composition. Between EU and it's members, it's not about oppressing nations and oppressed nations. The capitalists merely share their oppressed classes. Communists should always support the unifying of nations and oppose imperialistic violence against nations.

Comrade Salo claims that there isn't nationalism that would benefit the aims of communism, it is always bourgeois or petty bourgeois. He believes that world revolution will more likely begin from the 3rd world countries, such as Nepal, but we, as the communists of the imperialistic heartland, cannot stand still – we have to struggle hard against imperialism.

Is all theory grey?

By Jaakko Tervo

Comrade Tervo wrote a reply to Timo Kallinen about his articles in "Marxismi ja 2000-luku" book. Tervo strongly condemns Kallinen's habit of replacing idea of classes with geopolitics. He also questions Kallinen's happiness about

the growth of academic Marxism in Finland. Tervo claims that people study more Marx's lifework because of academic interest towards it, but they don't use Marxism as a method of their studies. Tervo also blocks the Kallinen's chant about renaissance of Marxism, saying that there is nothing great about degrading communism to a mere study object of the bourgeois. Comrade Tervo reminds Kallinen about the importance of fighting against revisionism. He questions Kallinen's thesis about "Stalinism's" effect to Soviet Union. Tervo reminds that Stalinism as a term is highly inaccurate and not scientific at all. As a last nail to the coffin of Kallinen's thesis, Tervo attacks against Kallinen's pacifism.

Revolution Now: Colombia

By Petri Toikkanen

The modern violence in Colombia has it's roots deep in history. Since the days of Simón Bolivár, Colombia hasn't calmed very much. Beginning from the 19th century, the conservatives and liberals have fought against each other, until the massive escalation "La Violencia" at 1948-1958. Since 1959 the conservatives and liberals formed a coalition to rule together. The Working class was again forced aside which caused eradication amongst it.

The biggest and most powerful guerrilla-army in Latin America, FARC-EP, was founded during La Violecia. Beginning from the 60's, the government has tried to suffocate the People's Army with their usual method, violence.

Since Colombia was bound to US-imperialism, it's economy shaped to fulfil the needs of USA. The political disorder in Colombia and unbalance worldprice of grain were important triggers for the rising cocaine industry.

FARC-EP, ELN, M-19 and EPL united their forces against the Government, US and the right-wing paramilitaries. The USA has waged war "against drugs" and during Clintons era it started "Plan Colombia". Recently elected rightwing president Alvaro Uribe dismissed the biggest paramilitary group, but it has been integrated to the government's army to seal the states fascist nature.

The recent history of Communist movement in Finland

By Heikki Männikkö

Comrade Männikkö writes about the political and ideological dissolution beginning from the 60's. The generation of structural changes of the 60's began to have illusions of reformist way to socialism. They abandoned class struggle and so the bourgeois class took advantage of this. The 15. Congress of SKP (Communist Party of Finland) was elementary for the efficient dissolution. The revisionists gained control of the party's newspapers but the marxist-leninists founded a newspaper of it's own, Tiedonantaja, "The Informator"(unofficial translation). With the pressure of NKP, SKP had it's extraordinary 15th Congress, after which the national negotiation committee inside SKP was abolished. During the late 60's, Tiedonantaja could convince relatively large masses of anti-war youth about the righteousness of Marxism-Leninism. The situation got worse when People's Democratic Party of Finland joined the government. Revisionist leaders stripped the party of it's communist symbols and continued slowly to crush the Marxist-leninists with majority in elections. New problem was born with the name of third alignment (kolmaslinjalaisuus), which gathered some of the Marxist-

leninists and presented "easier" and more sudden solutions to party's and society's contradictions. Many factors made the pressure to look for such a shortcut. The new harbingers of ideological recession suggested technical unity instead of fighting for ideological unity. Finally with the election of Gorbatchew the third alignment gained control over the majority of Marxist-leninists. At the last footsteps of the old SKP, there was only a name left, everything else communistic was slowly stripped away. During the late 80's a new communist party (Worker's communist party - KTP) was formed to continue the Marxist-Leninist heritage. Amongst the fall of Soviet Union collapsed SKP, and many former comrades went to the newly formed Left Alliance Vasemmistoliitto and some people of third alignment founded SKP (yhtenäisyys=unity).

Jäänmurtajan tilaus

Haluan tilata Jäänmurtajan:

☐ irtonumeron nro.______(esim. 1/05) hintaan 5 euroa.

☐ neljä numeroa alkaen numerosta ______(esim. 1/05) hintaan 20 euroa.

☐ Haluan liittyä MLYS ry:n jäseneksi hintaan 30 euroa. Jäsenyyteen sisältyy vuoden Jäänmurtaja lehdet.

Leikkaa tästä

Nimi:
Katuosoite:
Postinumero:
Postitoimipaikka:

Vapaaehtoisesti täytettävät tiedot

Puhelinnumero:
Sähköpostiosoite:
Ikä: ☐ **15-30 v** ☐ **31-60 v** ☐ **60+**

Lähetä tilauksesi suljetussa kirjekuoressa osoitteeseen:

MLYS / Jäänmurtaja
PL 73
40101 JYVÄSKYLÄ

Lehden numerot:

Nro 1 (1/05)

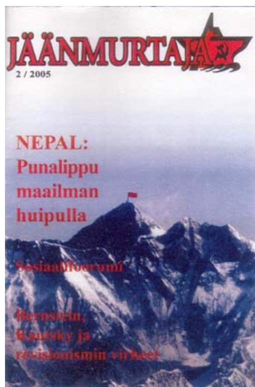
Sisältö:

Marxilais-leniniläisen yhteiskuntatieteen seuran teesit

Lyhyt johdanto Vallankumouksellisten neuvostokommunistien ohjelmajulistukseen

Vallankumouksellisten neuvostokommunistien (bolsevikkien) ohjelma luonnos 1965

Kapitalismin restauraatio - avaus keskustelulle

Nro 2 (2/05)

Sisältö:

Bernstein, Kautsky ja opportunismin yleiset virheet

Maolaisille kolmen vuoden tuomiot lentolehtisten levittämisestä Kiinassa

NEPAL: Punalippu maailman huipulla

Nepalin vallankumouksen merkityksestä

Mitä ovat sosiaaliforumit ja miten kommunistit niihin suhtautuvat?

Nro 3 (1/06)

Sisältö:

“Äänioikeus on työväenluokan kypsyyden mittari.”

Trotskilaiset Suomessa

Hajanainen trotskilaisuus

Venezuela ja Bolivaarinen vallankumous

Suomen luokkasota 1918

Sosialismi ja byrokratia

Maailman sosiaalifoorumin kehityksestä

Ryhdy tilaajaksi!

Postiosoite:

MLYS / Jäänmurtaja
Postilokero 73
40101 Jyväskylä

tai internetissä:

tilaukset@mlys.net